ماشاء الله لا قوة الا بالله

درین زمان همین قادر سبحان و آمر امر کن فکان دلچسپ عشاق زبان افغانی قصه

سیف الملوک

۱۲۹۹

بزبان افغانی بفرمایش تاجر حمیده اوصاف میان محمد صحاف اللهم انفعه فی الدارین

در مطبع فاروقی دهلی باهتمام میر محمد معظم مطبوع گردید

رب یسر — بسم الله الرحمن الرحيم — وتمم بالخير

رب لایق د کل صفت دی
بی نمونَ بی مثال دے
ذات صفات ئی بلا ریبَ
اول کاف ورپسی نون دے
چه وحدت جلوه ښکاره کړه
قدرتونَ ئی شان شان دِے
اسفل السافلین ورو ره
له طلوعَ تر غروبَ
دا ذره ئی د قدرت ده
هر قدرت چه ئی اظهار دے
پر قدرت ئی د فتر ساز دے
هوښیاران پر کښ حیران دِ
هیڅ شئ نشته پورته ښکتَ
طالبان ئی هزاران دِے
نه ئی حُب چوے کمیږے
هر قدرت ئی په کمال دے
مصنوعات ئی له هر بابَ
جوړوونکی په قدرت دے

چه څوک ئی په خپل قدرت دی
بی مانندَ لایزال دے
منزه کړه له عیبَ
دا د درست مخلوق مضمون دی
د کثرت ئی ننداره کړه
خود ښکاره په هر مکان دِے
پاس تر عرش برین کوره
له شمال تر جنوبَ
نشانئ د حکمت ده
دائی موتی د خروار دے
د حکمت په ښکلے راز دی
پاتی شوی گنګ زبان دِ
بی د ده له ارادتُ
واصفان ئی په شان شان دِ
نه ئی وصف پوره کیږے
هر کمال ئی بی زوال دے
بی آلت بے اسبابَ
داخاصه د ده صفت دے

له کثیف پیدا لطیف کا
له لطیف پیدا کثیف کا
گوگی پیدا په قدرت تونز
سختو گانو وکښی لعلونه
وصدف ته چه اوبه ورکړی
ئی پیدا مکنون گوهر کړی
د محمود په سینه کښی هوش پیدا کا
د زنبور په نیش کښی نوش پیدا کا
د آهو په ناف کښی
ورځی د مشکو نافه کړی

۲

د موسی غند به طور ځی | د معنو به میوه پور ځی
چه خپل قهر په چاروان کا | ورند جور فرعون هامان کا
په دنیا په نیل غرقاب شی | په عقبیٰ په اور کباب شی
د چا څای زرین بساط کا | ورته وراند عیش نشاط کا
مست په میند د دنیا ځی | لکه ګرد چه په هوا ځی
د غرور په توسن سور وی | لا ئی څو خیالوند نور وی
او د چا مکان ویران کا | حاجتمند ئی د یونان کا
زمکه فرش ګنړی ته ځای صاف کا | هم خرمن خپله لحاف کا
د بوی نمړی د پاره | تو ګوځی ور ځی در ته واره
دا کاروند د حکمت | ده پید اکړل په قدرت
خاوندان د عقل هوش | په دے کار کښر دی خاموش
پوهه پر بده شه نادان | ناواقف ګنړه خپل ځان
چه خالق د خیر و شر دے | خود په خپل علم خبر دے
هیڅ حاجت ئی چا ته نشته | یوه چاری نشته نشته
دے خبیر بصیر دانا دے | دے غالب عزیز توانا دے
مونږ لایق ئی د خدمت یو | ثنا خوان ئی د قدرت یو
له هر څه څنی سابقه | د ده ثنا د ده لایقه
له عدم چه اظهار شو | دے خدمت له سزاوار شو
ولی مونږ لارخطا کړه | چه مقصود مو د دنیا کړه
څکه څای ته ند رسیږو | په مینځ لاری کښن کېږو
د لعین په قدم لاړو | څکه سوک په سر کوچاړو
د هر چا چه پیشوا غول شی | لارخطا کاند جهول شی
که په خدای ند کړے داد و ند | څوک بدئ واوری فریاد و ند
دی رحیم کریم غفار دے | هم د ده فضل په کار دے م

په صفت د سید المرسلین محمد مصطفی علیه الصلوٰة والسلام

چه حبیب د پاک الله دے
محمد رسول الله دے
مونږ د ده د شفاعت
امیدوار یو په قیامت
دے چه ختم الانبیا شه
د دنیا نو مفتخر الکل شه
ملا د نبوت شوه په فلک
سرفراز تر ده لاندی
واړه خلق پیغمبر یادے
که هر څوک پاس دی یا لاندی

دے سر خط د مرسلانو
دے پیشوا د امتیانو
دے دستگیر د هر فریق دے
تر ما د پیدر شفیق دے
ملائک چه د آسمان دے
یاد د ملکی آدمیان دے
که سفلی که په افلاک دے
په فراق ئی سینه چاک دے
عرش کرسی ئی له امید
سپوږمی ستوری تر خورشید

لوح و

اول یار لرہ پہ تحقیق
دے ابوبکر الصدیق
شو پسی عادل عمر
دویم یار دے
دریم یار دے دہ عثمان دہ
د حیا د حلم کان دے د سرور
څلورم یار ئی علی دے
حیدر لی خیار خفی جلی دے
پہ دی څلور وارو دی درود

ھم سلام مروی نا محدود
د احمد و ے مدام پہ سود
پہ دربار کاہ د ذوالجلال
قبول لرہ ئی د دعا یئم
ھم پورہ ئی مدعا یئم
پہ قیامت نصیب ئی کړې
د پاک حضرت شفاعت
حمد دہ شفاعت غوږ
نباتی د اجیر ویبی ژاړی
بیان

تو لو نخ دے جاریستلے
سلامونہ پر اشجار و
ھم مرغانو پر سلام
ھسے رنک بہ ضمیر تہ وی
پہ دنیا چہ څہ ښکاریږی
پہ دنیا کښی چہ غوغا دہ
پورتہ تللے تر آسمان دہ
ھیڅ نفس د دہ لہ شوق
چہ خالی شولے ھغہ ورک شولے
چہ ئی مینہ کړہ چا کلکہ
د ھغو ھغہ مقام دے
خلاص بہ کوزے لہ ھیبت
چہ ئی مهر پہ چا زور دے
دغہ اور ئی عین ژوند دے
نوم ئی خوږ تر قند شکر دے
قند پہ ژبہ خوږ پید اکړی
چہ دا ھسے خوراک مومی
ھر چہ مست پہ محبت
کہ پہ سل پردو مستور شی
پہ محشر کښی بہ بیدار شی
شفاعت بہ ئی نصیب شی
ھم حاصل بہ ئی کل مرادونہ
الصلوۃ والسلام
ھم ثنا ھم د ثنا بنام وی
ھم د دہ پہ اصحابو

د دہ نخ تہ دے نیولے
پہ یو ویلی د دے د ینداز و
کړے دے پہ خوږ کلام
دہ پسی چہ دلګیر ندوے
ھر یو شے لہ دہ ځاریږی
دا د عشق د دہ صدا دہ
کوز د زمکی تر پایان دہ
خالی نہ ګنړم لہ ذوق
لہ اور و لہ خاورو سپک شولے
ھغہ ھسک شو تر فلکہ
چہ ئی نوم دار السلام دے
د محشر لہ مصیبت
بلہ د ذرہ پہ سر ئی اور دے
چہ ذرہ پہ کښی خورسند دے
عشق ئی ما لګہ پہ پوھر دے
نمک ساز و ر سرہ لا کړے
عاشق کلہ بہ خوا د رومی
وی د پاک نبی حضرت
تر قیامت بہ مخمور شی
چہ حضرت سرہ کنار شی
ھم جنت بہ ئی نصیب شی
پہ دیدار بہ مدام شاد وے
علی سید الانام
تر قیامت د مدام وی
ھم د دہ پہ کل احبابو

راشه واوره ای طالبه — عجیبه له عجائبه
را معلوم شول ډیر کارونه — چه را ورانه شول فکرونه
هر طرف ته مې افکار ځي — نه پوهیږم تار په تار ځي
آخر چو ته به مقام کړے — په یو ځای کښې به آرام کړي
چه پخوا به ئې سرعت کړ — یو مقام به ئې نیت کړ
چه اجزا او س په مقام شول — په خپل ځای کښې په آرام شول
چه د دوي مقام پیدا شه — زړه مې بیا هسې گویا شه
څوك چه ځي تر كارنګر — خالي نه ځي له هنر
ما میزان د شعر ساز کړ — په ظاهر مې د زړه راز کړ
چه پخوا مې څه بیان کړ — د زړه راز مې پټ عیان کړ
در د شعر مې منظوم شو — طالبانو ته معلوم شو
اوس خوږه قصه ده بله — خلقو کړې ده مجمله
هر شاعر په خپل طاقت — کړ بیان د احکایت
دوے قصه نا قصه پښتو وه — خود څما حصه ئې لیکښتو وه
ما په داغذر تکرار کړه — خنه و خارم صافه لاد کړه
تمامي مې کړه بیانه — ور سره آسانه کړانه
چا چه کړے دا انشا وه — سراسر تللي خطا وه
حاجت نه وه گفتگو ته — خصوصاً ژبې پښتو ته
چه د نظم کار و بار وه — د غه کار د فهم دار وه
ما الفاظ جمع شیرین کړل — په بند سحر مې رنګین کړل
چه پکار د پښتو شي — دوي به پوه په گفتگو شي
چه راوي دي خو ویلي — ما هم هغه دے لیکلي
له تحقیق خدای خبر دي — پوه په هر څه سراسر دے

منشا د ښکاره کید لو د دي قصې په خلقو کښ

راویان چه د اخبار دي
ناقلان چه د آثار دي
هیڅ کا نه د روایت
په هنر شان په فصاحت
چه د ربع مسکون اوه
عاقلان سره همعاره وه
په مجلس د شاه محمود
جمع نه است و وېر په بجود
گفتگو ئې په هنر شان کړ

هر سبه شیرین بیان
لوستل خلقو کتابونه
عجیبه حکایتونه
یو کتاب عجیبه زیات
وه مجموع الحکایات
چه لوستي شه د اکتاب
په کښ پینځه شه هسې باب
چه یو پنځم په دا دیاد
په بند شان عجیب یاد
او

اوشهبال دباغ بادشاه دے
بنا پیرو کښ مشهور دی
دهغه په کور کښ لور ده
پر مین یو شهزاده دے
ډیر غمونه په ده تیر شول
په اخوئ بیا مونده له
دا بیان چه دا بر سیر شه
ډیر په دا بیان مین شه
نور حسن ته ئی ورومه
په هر ځای کښ سعی کړه ته
او که نه وا وره حسن
چه حسن ته په دا شان
حسن وچه ای سلطان
بادشاه وویل فی الحال
حسن سل کسه خاصان
وچه گوزی په جهان کښ
که خبر راوړی ځوك ما ته
سل او بنان به دسرو زرو
مقرب به د درگاه شی
بیا ئی نور هم سل کسان
یو خوا بل خوا گرزینه
له هر ځای کړه پوښتنه
مصر یا نو په دا شان
چه یو پیر له ځونه مور دے
راغی اوس له کوه قاف

فریاد رس د هر دادخواه دے
په هر ځای د ده مذکور دے
چه پوره په حسن نور ده
په عالم کښ سر زده دے
تخت وبخت ئی وازه هیر شول
دوی واصل شو یو له بله
د سلطان په غوږ کښ تیر شه
صبر لاړ تو نه غمجن شه
دا قصه کړه را معلومه
دا قصه ما له راوړه ته
سر به ستا پریکړم له تنه
د بادشاه و شه فرمان
مهلت راکړه مهربان
دی مهلت دره تر یو کاله
کړل په هر طرف روان
په طلب د دے داستان کښ
مرتب به ئی کړم زیاته
وله باز کړم د گوهر و
د عالم به پشت پناه شی
کړل د خان سره روان
چه په مصر ورسیدنه
دا احوال ئی کړه غوښتنه
حال حسن ته کړ بیان
د دے سوو کالو زوړ دے
خبر دار له هر اطرف

که هوښاهان ورد روې
چه له پیرَ دا خبره
نور له مصرَ روان شنه
له دمشق بهر ځای وه
هلته شپه ئې کړه له تیره
وتی لاړ فرخ زاده تد
شهزاده ته ئې بیان
شهزاده وله جواب
وِچه ګران دغه ستا کار دے
وِچه دا کتاب ای زویه
مګر میاشت دروژې وینه
حسن وِچه عرض لرم زه
لښوم زه په عالم
که داوِی ستا په کتاب کښه
شهزاده ویل چه یاره
زبدة الحکایات نوم
چه حسن په حال خبر شه
نور ئې وِسره له ځانَ
په دمشق کښې بره اوسم
هم دده قصې په عشق کښه
څه موده چه شوله تیره
د حسن کمال عیان شه
ځان سره ئې کړ زاونه
ناګهانَ د رمضان
یو کاتب حسن پیدا کړ

دا کتاب ترځوک نه مومې
حسن واوریده ظاهره
په دمشق ورسید نه
خوشنمای دلکشای وه
بیا چه ورځ شوه رابرسیره
د دمشق وشهزاده تد
د زړه حال کړ په بند شان
هسې ورکړ په شتاب
د اوصیت را ته د پلار دے
له هر چا پټ کړے بوید
دا کتاب دِ بنکاره شینه
دا کتاب ورنه نه وهم زه
حکایت د باغ ارم
نور به نه یم اضطراب کښه
دا قصه شته دے هوښیارَ
دا قصې واوره معلوم
غم له زړه نه ئې بهر شه
چه شم پاتې تر رمضانَ
تر هغه چه مقصود یو سم
حسن پاتې شه دمشق کښه
په دمشق کښې لږه ډیره
شهزاده پرِ مهربان شه
سطر بځ دوا رو به کاوه
میاشت بنکاره شوله په آسمان
په دولت ئې ډیر رضا که

پرهردم چه قصه خوان
د قصې کاوه بیان
دی بریښم ورسره کښینی
برابر ئې خلاصه کړه وینه
قصه خوان قصه بیان کړه
کاتب کښېنولی پرینبه سامانونه
نور حسن هغه ساعت
شهزاده نه شه رخصت
شروع ئې تر دروازه روان

٧

۲۰ خدمت کښې د سلطان
پیر یو لس میاشتې پس
لاړه غزنی ته پر هوس
چه سلطان ته ئې نخیلهر
قصه واوره واوروله
سل ځلې خود چین د سرو زرو
دا ئې اوده مرغلرو
هم له هر جنس ګران ځیز
چه بادشاه نه وه عزیز

سی لور

هیسی نور نورا سبابونه — چه ئې نه دتی حسابونه
سلطان کل واړه بخشش کړل — وحسن نه ئې پیشکش کړل
تراولې ئې زیات منصب شه — په درګاه کښې مقرب شه
پس له هغه دا داستان — په دربار کښې د سلطان
همیشه لوستې کیدنه — عام وخاص بر آوریدنه
انشا مه اوره دچا نوره — دا احمد تقریر تدکوره
شعر ئې بحر بې پایان ځي — په عروض او په میزان ځي

قصه د سیف الملوک شهزاده بیانول

روایت کړې راویان — داخبارو ناقلان
چه په مصر کښې بادشاه وه — د عاجزو تکیه ګاه وه
په نامه شاهِ صفوان وه — سربلند عالي مکان وه
دیو ئې زور او شجاعت وه — مشهور په سخاوت وه
په بنده شان ئې سلطنت وه — آراسته په ذیب زینت وه
سم قامت د سروشان وه — نوم تللې په جهان وه
خزانه وه دده ډیره — له حساب له شمار تیره
په هر ځای او په هر لور — وه د ده د عدل شور
کاروبار ئې عدالت وه — ترِ خوشحال رعیت وه
وزیران ئې وو دوه کسه — خوش نمای خوش نفسه
یو صالح بن حمید وه — چه قولاً فعلاً سعید وه
بل زرنوش بن هامان وه — هر یو وه په بنه سامان وه
واوره دا عجب بیان — وی په کور کښې د سلطان
څلور سوه مستورانې — په ښایست لکه حورانې
او دوه وه نه فرزند — شوی نه وه پیتې څرګند
تل به پروت وه په خفقان کښې — په افسوس او په ارمان کښې
یوه شپه پا سید او چت — په اخلاص او په بنه نیت

٨

پس له دی مرشد ملاله
ورد روم دقیصر غواړه
ئدهغی نه به فرزند
ړ دی حال چه خبردار شه
شکرانی او خیراتونه
فقیران ئی ډیر ماړه کړل
دقیصر د پاره ډیرے
شاهانه نانی بی شمار
عجائب څیزونه نور هم
پخه زر قطارونه
وو پر لاس د غلامانو
تازی اصل زراسونه
شاهینونه زر تیز پر
هم پخه سوه بازونه
نور د مصر اسپونه
مصری توری تیرے سازے
وسله نوره په شانشان
شب چراغ مرغلرے
گوسفندان درانه لمونه
خلعتونه زرینه ډیر
نور فرشونه پالښتونه
داچه واړه خرمنګور شو
اول خلق ئی پر سلام کړ
د بادشاه دخوب خبرے
په کتاب کښه په داشان

له ما واوره قیل وقال
چه یو څای شی سره دواړه
مولا در کړی دل پسند
نور له خوب شاه بیدار شه
ډیر ډیر ورئی کړل مالونه
په زړه ښادئی لوی واړه کړل
خزانی ئی کړے برسیرے
بی حساب څو خرواره
ده کړل جمع ډهر لور هم
داو ښانو مهارونه
د کلرنګو مهرویانو
زرین زین او زین پوشونه
چه په ښکار کښې وو بهتر
سنبال شوی په سازونه
چه ئی نه شی حسابونه
ښی نوے نیزے درازے
چه څو وه هغه زمان
په قیمت کښې وے نادرے
ډیر غوایان خاربرورونه
پوستینونه پشمینه ډیر
قماشونه قالینونه
دقیصر مخ کښې حضور شو
پسی عرض ئی حال تمام کړ
دفرزند ئی کړے ظاهرے
راوی کړے دی بیان

چه د روم د قیصر لور وه
سر زرینو نامتو نور وه
ملاحت ئی بی پایان وه
صباحت ئی صد چندان وه
پر قلم پاییږ بیان خوار
و بیبندر ... ته تر زبان خوار
چه لمر دوه دا پیدا شوه
له پیدا د دنیا شوه
د آفتاب تر حو چندانه

9

منوره وه د زر و بنانه
پرد و بنائز واره کوی شته
شوده ئی کلا پر هیڅ بولو شته
العرض چه شوه کامله
پر بلوغ ورسیده له
کل بدن ئی نورانی شه
کلا بو بار تی خورانی شه
بو په سل ئی لطافت شه
صد چندان ئی هو صفت شه

صورت

روح افزا ده جوته لیکل
خفه وے لیږه داغ
په دنیا او په خبرت
که د خوښ روی په بنديز
دا به درېږد د حضور کړی
که صفوان بادشاه قبول که
چه لګه جوړ شوه پیداره
د قیصر شوه طیاره
ناګهانه ورته پلار

پر داستان وکښه حقاب
چه راغلی دا زمان د
قاصدان د شاه صفوان د
د شوه دویه په پېړه پېراوه
چه خبر شول له هر ښار
بیا قیصر په ده بنیان
ویما خلک قاصدان
وه دولت انعام ئې ورکړه
نیز خلعت الغرض ئې ورکړه

د صورت پری پیکره
القصه قیصر طیاره
لګیا کړی کاریګرو
فیروزه او زبرجد هم
لاجورد په کښې پیوند
تخت ئې ایښی په دا میان
په کښې رنګ رنګ وو ظاهر
هم پوشونه ئې رنګین وو
په هر پوش باندې نادرے
پربښنده لکه سیماب وے
جوړ چه سرا که جنت مقام شه
په مانړئ کښې دروازه وه
دی به سر ترې نه بهر کړه
هر طرف ته تماشا کړه
او شاه حکم کړی وو نه
دواړه سترګی ئې بیرون کړئ
همیشه د غه روز کار وه
چه بیان صفت ئې داوه
القصه چه قاصدان
روم ته لاړل برابر
پیشکشونه ئې بر سیر کړل
راوی هسې په دا باب کښې
چه قیصر ته وه منظور
داجنئ چه ځولئ خوښ کانه
قاصدان چه د صفوان

په نخرو په نازو دلبره
کړه مانړئ د دې دیاره
په کښې خښتې وې د زرو
یاقوت لعل زمرد هم
هر خوا ځای په ځای خرګند
لکه نمر هسې روښیان
بیش قیمت جواهر
پرشان شان پشمین ریښمین وو
شب چراغ مې غلرے
منونے تر آفتاب وے
د جنئ په کښې آرام شه
پوره ته پاس په اندازه وه
د روم ښهر ته به ئې نظر کړه
تماشائې د هر چا کړه
که چا دے ته وکا تنه
سوړ په وینوئې لومون کړئ
درست جهان پرے خبر داره
نوم د ده روح افزا وه
کړل روان شاه صفوان
واړه وړاندې د قیصر
له نظره ئې کل تیر کړل
نقل کانه په کتاب کښې
دواده اختیار د لور
قیصر خوښ په دے ور باندې
شول حاضر هغه زمان

نورئی زرزر په تلوار
اسباب ئی آغاز کړل
د دز نهفتو پوشاکونه
بنې خیمې ډیرې رنګینې
ورسره ئی کړے طیارے
په زبان شیرین زبانے
په تلو زرګی خوش رفتارے
په صورت نقش د چین وے
په خوبۍ ستر ګو خونکارے
په میدان کښې شهسوارے
غلامان هزار امرد وو
عجیبه وو په جهان کښې
هم مشفقے دائیګانے
عاقلان بند وزیران
قیصر داواره سامان
لوړئ مصر ته رخصت
چه د مصر په حد باندِ
څوك سرې ئی واستاوند
خد په مصر شاه صفوان
وهر ځای چه سازنده دِ
که څوك لوی دے که واره دِ
که د مصر خوك خوبان دے
صاحب طبع صاحب حال وِ
ټول دِ ووځي سنبال
چه دا هسې شان فرمان شه

دواده کار کړ طیار
بساطونه ئی بند ساز کړل
بند مخمل اطلس فرشونه
ښې جامې صفا زرینې
په زرګونو خد متګار ے
په دهن غنچه دهانے
په سروشونډو شکر بارے
په جبین زهره جبین وے
په بڼو مردم آزارے
په حرم کښې پرده دارے
لکه سرو سهي قد وو
نادران وو په دوران کښې
له موروپلار مهربانے
کاملان بند امیران
کړه د لور سره روان
کړه په ډیر عزّت حرمت
دوے قدم کیښوده وراندِ
شاه صفوان ئی خبر کښه
هسې شان وکړ فرمان
رقصنده که خواننده دے
که خوانان دِ که زاره دے
یا که وینځې غلامان دے
یا کمال یائی جمال وے
دوے په نیّت داستقبال
کل مخلوق دستي روان شه

هم واده جوموزان
استقبال ته [illegible]
ورپسې ښاه صفوان
هم خپله ښر سامان
پر دا هسې ښر شول روان
استقبال ته شول ورو
کلا [illegible]
د لعل [illegible] نول
[illegible]

۱۱

هر طرف ته تار پیار شول
پر عزّت او په پالنه
شول له مصره ته دننه
پر حرم کښې د صفوان
شوه داخله په ښز شان
پس له څو مدت فرزند
ولږ ور که خاوند
فرزند هسې منوّر وه
له قمر برابر وه
په جهان

په جهان د حسن طاق وه
په غبغب یوسف ثاني وه
په رخسار د ګل شقر وه
په قد سرو د چمن وه
چه پیدا هسې پسر شه
خواني ئې پرانستلې
دولتمند شو خواران واړه
نوري زر په هغه درنګ
چه راجمع فاضلان کړې
هم رملیان هم دجفریان شې
ټول دي و لتهوئې ستورې
کتابونه پرانتلې دوې
ساعتونه ئې په شمار کړل
حال احوال ئې بند بشکاره کړ
متفق شو عالمان
نوم ئې خوب کړ په سلوک
ولې بیائې کړه ظاهره
شهزاده چه بند کامل شې
ورته پېښې په لوي خفقان شې
رنځ کلفت محنت بې شمار
شي ورپېښ په عذابونه
دیو به وکړي سفرونه
هسې شان به سرګردان
ورک به شي له بادشاهته
له خپلوانو به جدا شې
مشهور په درست آفاق وه
په لب لعل رماني وه
په ګفتار دهن حقر وه
په صورت د ګل بدن وه
د صفوان کور کښې اختر شه
په هر جائ ولوستلې
له هر چانه نیستي لاړه
حکم وکړ په دار نک
عالمان او نجومیان کړئ
هم دې جمع حکیمان شې
د فرزند طالع دې کوري
اسمانونه ئې کتل دوې
حسابونه ئې طیار کړل
بیا تکرار ئې خوباره کړ
حکیمان او نجومیان
شهزاده سیف الملوک
پس له نومه دا خبره
دیار لسم کال کښې د خزاشې
دی به سر په بیابان شې
شي ورپېښ به بې اختیار
په خشکئ په دریابونه
په دشتونه هم په غرونه
چه خپل خان به پریاران شې
له دے خپل سلطنت
په سفر به مبتلا شې

پس له څو مرګه د و یار د
دا سې بې پیامونې قرار
وو به فضل د الله شته
دی به مصر کښې بادشاه شته
چه د دوی ایند د صفوان
احوال د واړه نشته بیان
نوري چې حکم د زړو کښه
پرداني ئې وسیار نه
وچه اے داني عاقل

په خپل کسب کښې کامل
سته دوه هلته سلیمان
په ترتیب او په نسبتان
راوي هسې بلکه شکور
نبي خو ورته فرزند
د صالح وزیر فرزند
هم شته هغه وزیر زاده شه
چه پیدا شه ورته وزیر زاده شه

په صالح بانې صفوان
دده نوم سعد ملوك شه
په پوه زانكو دواړه
غرض داچه لږه پېړه
دواړو زده كړې خبرې
پس له هغه شاه صفوان
چه داوس د دوی دیاره
دهر علم عالمان
خلقو واړه كاروبار
دوی ئې دواړه وغوښتنه
نور خلوت هم هلكان
لاړل دوی سره داخل شو
شهزاده په لږ روزگار
عربي تركي فارسي هم
پوه په علم پرادب شه
عالمان ئې شاګردان شو
دریو علم خواته شه
پهلوان په هسې شان شه
په سورلۍ كښې هسې برته
دقوت ورته طاقت
په بند شان او په بند ساز
په ادب او په هنر
دشاهانو خوی خصلت
چه د دیار لس كالو شه
په قامت كښې شمشاد قد وه

هسې شان وكړ فرمان
په بند شان په بند سلوك شه
دوی د دانګې لاس ترغاړه
مده شوله په دوی اتیره
په مثال كښې مې غلړې
حكم وكړ په داشان
مدرسه شي بند طیاره
شي د جمع دانرمان
برابر كړ په تلوار
مدرسه كښې شول دننه
په بند شان پریریان
مدرسه كښې ورداخل شو
حاصل علم كړ بسیار
معما سخن رسي هم
خبردار په هر مطلب شه
فاضلان ورته طفلان شو
په قوت كښې مردانه شه
چه مشهور په درست جهان شو
چه شاهین غښتلي تیز تر نه
د چاندوه د صورت
تیرانداز شه نیزه باز
بنه پوره وه برابر
وه پرده كښې سلامت
نور ئې شور د حسن ونه
په رخسار كښې خورشید خد وه

ورد لقمان ئې وه په حكمت
ذهن ئې د ارسطو كښې مند
په حكمت كښې تر ملكان تېر وه
په ژبه ورکښې عالم احمد تېر وه
په نغمو كښې د بلبل نه تېر وه
په قدم له دكانه ... هسپ وه
په رفتار له كبك باغ وه
په زینت د ګلو باغ وه
په جلوه كښې تر شمشاد چراغ وه
په بنې زبان خوش تعطيل وه

١٣

ښه ډير دان
... اهل نه تیر وه
هوښيار وه كه ټو ځوان وه
په دوه ځوان جانان وجان وه
په جادو كښې جادوګر وه
په هنر كښې هنرور وه
چه په هسې شان سنګار شه
شهزاده صاحب كمال شه
د صفوان مقصود حاصل شه
چه ئې خوی هسې قابل شه

نور استاذئ بند رضا کړ — ډیر دولت ئې ور عطا کړ
ور عطا ئې سیم و زر کړلے — ور پیشکش ئې در گوهر کړلے
بیا مجلس ئې کړ طیبان — خلق ئې و بللے بسیار
ډیر کډان غوایان او بزان — کړلې ئې ذبح په میدان
که قاضیان که عالمان وو — طالبان که فاضلان وو
که حاکم وه که امیر وه — که غني وه که فقیر وه
ورکړی لوی چه خوک پیدا وه — که ناتوان وه که توانا وه
ښځې نر شول کل دوان — خاص دربار ته د صفوان
کښیناستے په شو فرشونه — شول ماړه په نعمتونه
جشن هسې په ترتیب وه — چه د هر چا ته نصیب وه
ځای په ځای وه خو قسمونه — رنګارنګ بند خوراکونه
حکم وکړ شاه صفوان — چه خلویښت ورځې دا شان
نعمتونه د خلق خوری نه — هیڅوک کور ته د نه ځینه

بادشاهت او ملک سیف الملوک ته سپارل د صفوان او په کوټ کیناستل

چه خلویښت ورځې شوې تیرې — خوشحالئ و شولې ډیرې
خلعتونه ئې بهر کړلے — وار په وار خلقو له ئې ور کړلے
شاه صفوان تمام اختیار — هم د ملک هم د هر کار
شهزاده ته و سپارنه — هم تاج ور په سر کړنه
کړل حاضر ئې وزیران — سرداران او امیران
هم ئې ښکو شه خاص و عام — شهزاده ته په سلام
شهزاده چه په آرام — تخت د پاسه شه مقام
د صفوان خاطر په ښاد شه — چه پوره ئې د زړه مراد شه
نو د خلوت ته شه دننه — په یو کوټ کښې کښیناستنه
وچه اوس به عبادت کړم — چه توښه د آخرت کړم
په خلوت کښې به د ړون — پروت وه خدای ته سرنګون

ده دننه عبادت کړه
شهزاده په بادشاهت کړه
یوه شپه شهزاده یاره
اوچت پاڅیده هوښیاره
هغه دم هغه زمان
خزانې ته شه روان
په صندوق ئې و لیدنه
د مرجانو قلف پروت نه
شهزاده قلف ئې کړې کښه

بیا صندوق ئې پرانستنه
چه ئې کړولو نښان ئې ده
پکښې و لیده اینکاره ده
شاه مهره د سلیمان
سر کوټه په بند ښتان
یوه پیچه ئې پرانستله
بیا ئې جامه ئې و ولیدله
په جامه ئې صورت ولید
شهزاده لوی آفت لیده
چه

چه ئی هر شاه مهره کړه
صورت یوېد وه زیبا شه
صبر لاړ طاقت ئی ورک شه
هوش آرام تړ نه جدا لاړ
شهزاده چه دا خیال ولید
اور ئی بل د زړه په سر شه
په صورت کښې ئی اور بل شه
په خیالِ صورت مین شه
سترګی سره په زړه حیران
لاړ له عقل بیګانه شه
لاس ئی یوړے په چاک ګرېوان کړه
سرګردان لکه مجنون شه
غورزاوه ئی په دا خیال
دبلا په خوله کښې کېوت
شپه چه تېره شوه سحر شه
یو خوا بل خوا ګوزید نه
پروت په خاورو کښې خراب وه
پټې سترګی خوار وزار وه
سعد ملوک لاړ شه چالاک
ورته دا ئی واغوستنه
چه خبر بادشاهِ صفوان شه
لاړ په شور په زوړ په کوک
در زر غین ته ئی راګښنه
وچه اے خما دلبره
څنګه بینې درته احوال شه

هم ئی ګوته ور سره کړه
شهزاده مین پرِ لا شه
عشق ئی درون عقل ئی سپک شه
غرق په بحر د سودا لاړ
ساز ئی هسے جمال ولید
ناقرار مجنون او تر شه
عقل فکر ئی جلبل شه
لکه بت بی روح تن شه
ملوه افسوس ارمان
که هوښیار وه دیوانه شه
زر ئی څیرے جیب ګرېوان کړه
ګاه درون ګاه په بیرون شه
سر په زمکه په دیوال
نو بی هوش په زمکه پریوت
سعد ملوک ناګاه خبر شه
شهزاده ئی بیا موند نه
بی طاقت هم بی تاب وه
جامی څیرے وران دستار وه
زر ئی را ور بل پوشاک
هغه زور ئی تړ و کښنه
کړه په شور او په فغان شه
وئی لید سیف الملوک
ورته هسے ګویا شنه
ای خما د زړګی سر
دا په څه د زړه ملال شه

ترخما ملا دار یخت وا
تر لائق د تاج و تخت وا
شنا پیچ چا تو و بندوان دا
بی لذتا مر حال زبون دا
شناچه حال پر هسی شان شه
اوس خراب حال کندران شه
بیسی له هغه شاه صفوان
را طلب کړل طبیبان
دوی چه حال تر بر کا شه

١٥

شهزاده بر ئی لیونه
تو لو وی یه چه دا ساعت
دهغه ئی نشته د صورت
او بړ زړه ئی دب خبر دے
ګرخته غم دے کډ ضرر دے
حکلور ورځ تو بی هوش وه
برخو یا دیر جوش خروش وه
ورد نه پانی خوب خوراک وه
پر خفقان او بیر غمناک وه

لکه پانړه رپیږدنه
لرزیده اوریږ دیدنه

چه بادشاه او امیران
په دے کار کښې شول حیران

اتفاق په هسې رنګ
وکړ وار وهغه د رنګ

وچه د لته خوک جنئ ده
اوس په خیز کښې د څوانئ ده

حکیمه نوم ئې یادیږے
په هر علم بنه پوهیږے

نور هغه ئې وغوښتله
شهزاده ته کښېناستله

لاس ئې کیښو نبض پاندې
چه احوال ئې معلوم کاندې

وچه دا غریب حیران دے
عشق وهلے سرګردان دے

چه ته ده دے څرلیدلے
عقل هوش دې وزبه تلې

وچه کور خالي کړے ماته
تا سو لار شئ بله خوا ته

شهزاده چه ماسره شې
حال به تول را ته ښکاره شي

چه خما په مشغولا شې
په خبرو به ګویا شې

پاتې دوی شو شره دواړه
نور عالم ترې لاړل واړه

د ده سر په ورون د پاسَ
کیښو دے له خپل لاسَ

وچه واوره زه پوهیږم
په احوال د بنه رسیږم

نشتر شک چه ته مین یې
څکه پروت هسې غمجن یې

ولې داسې وایم تا ته
که دا حال دې وو ماته

زه به ستا مقصود دا کړم
بنه ربښتنې وعده دا کړم

او که نه وې ته قیامت
ته به پروت یې بې طاقت

بې طاقت بې محالَ
تل به پروت یې ته ملالَ

شهزاده ته چه خبر ے
جنئ وکړلے ذره ور ے

هم ئې ډیر ډیر نصیحت
ور ته وکړ په حکمت

د ذرې قدر اثر
پرو نه شه لرو به

پروت بې خود وه بدحال
لکه نقش د دیوال

پس له هغه په بل شان
بیا جنئ جوړ کړ بیان

ویچه ته کړ د بوستان بې
نه د هر چا دل و جان یې
څخت د ستا وې څلیدو نکی
محر د ستا ور ے خندیدو نکی
ورد لے د ستا له دره معلوم
یار د ستا سره همدم و
څکاره د ورسے دیوانه کړه
چه له ما د پیټه نه ګړه
حال د ذره د و جان

مانه پټه کړه مهربانان
دا نشه حال تر واره ښکاره
غم لے له ذره به څلیږم
دا ښکاره که زه بیرغم دوا
چه ئې نه ږیم کړے بربیمان و
دا نشتر که به بیه بنساو
پاچه جوړ سه نیکیږم
هلا سې به بیږم
چه ئې بیکسه بیرزیم

اوکه نه چه بنا پیری وی
په شیبسته کښې برئ بنده
اوکه وی بنی آدم
په هنر او په حکمت
غرض دا چه په شان شان
بیائی وړو وړو په حکمت
چه سکندر نامه سلطان
سلطنت ئی ډیر عظیم وه
وو او وه ئی فرزندان
تل دعا به ئی کوله
لور ئی نه کیده هیر وه
چه په تیر شو شپیته کاله
نور په مینه پاک مولا کړه
په رنګ هسی نه لید له
مخ ئی هسی وه کلکون
زنخدان ئی لکه سیب وه
په چشمانو کښې آهو وه
په سروشونډو شکرپاره
خدای ورکړی ډیر جمال وه
جمیله ئی کیښود نوم
پلار دے د زړه دیاره
په بنه شان تر کیو چاپیر
رنګارنګ میوے ګلونه
هر دیوال ئی وه رنګین
په جمعه کښې په پخپله

راضی ستا په دلګیری وی
تا له را ولم خو کنده
خو ته هیڅ مه کوه غم
کړم حاضر به دا ساعت
حکیمی وکړه بیان
ور شروع کړه حکایت
وه په ښهر کښې دیونان
لوی بادشاه د هفت اقلیم وه
هر یو ګل وه د بوستان
ده له خدای لور غوښتله
په دی فکر کښې دلګیر وه
لکه رنګ له دی حاله
یوه لور ئی ور عطا کړه
چه تر حوره شرمیده له
چه له وصف وه بیرون
سازو بازئی په بنه زیب وه
خلقه سپی لا هو وه
په تلوزر که خوش رفتاره
زیب زینت ئی په کمال وه
وارو خلقو ته معلوم
بنه ما ړی کړله طیاره
شاه باغونه ساز کړله ډیر
خوش آواز په کښې مرغونه
لکه بنه نقش دچین
شهزادګۍ باغ له ورتلله

کله چه ملتمس شی آرام سره
کله ګوری بربری شی مقام
یوه ورځ شو شهزاده روانه
سپین ئې نا کم کهانه
دباغ په سیل شی زړه ښاد
په یو ځای کښې دبازار
یو بل مخ شو ساعت تیر
بادشاه زاده دهغه ساعت
دبادشاه دا دوا اوچت
شهزاده دی حسن جوړ کړ

یوه ورځ کړی ئې ولیدنه
دا زړه کړی په دو کاشنا وه
ډیر عالم پرې جمع راسته وه
په بنا شنا ئې کړه غمه وه
شان سامان ئې برابر وه
خوله ئې قند نبات ئې لب وه
عام و خاص ئې په طلب وه
چه له ده نه خوړ ابدار ورو
بیا له سره ورو ماره تیر وه

شهزادگئ ته چه ښکاره شه
چې ئې ولیده محبوب
ځان ئې جوړ کړله یو وار
شو ور وړاندې نام و ننګ
چه مانزې ته نږدې شوله
خفه ناسته وه ملاله
که به چا ورته خبرې
دې جواب نه ورکاوه
چه څو ورځې لږې درې
حال ئې واړه په بل شان شه
رنګ ئې زیړ حال ئې زبون شه
جمیله په رنګ لطیفه
چه دا هسې حال ولید
نور ئې وکړه تږ پوښتنه
که ته حال را ته بیان کړې
او که نه نو به د بې بورې
شهزادګئ ورته خبره
وِ چه حال به وایم تا ته
داپې وِ چه واوره لوړې
زه به کله نیک خواه ستا یم
شهزادګئ وِ داپې مورې
بو ز ر گوم په دالار کښې
زړه او روح مې په یو وار
نښ کالبوت یم راغلے
که حاضر نه شي دا ځوان

درې نږه په تاره شه
زړه ئې شه په غم کښې ډوب
چه کړې چغې بې اختیار
ځان ئې ټینګ کړ هغه د رنګ
په پالنګ کښې وختله
بې طاقته بې مجاله
کړې خوږې لکه شکرې
نه ئې پاس چا ته کاتنه
شهزادګئ پاند شوه تېره
رنګ ئې زیړ لکه زعفران شه
سم قامت ئې لکه نون شه
له وینستر شوله ضعیفه
د دې تن ئې ملال ولید
چه دا حال شه ستا له څه نه
په خپل ځان به کار آسان کړې
په خفقان کښې به کړې
هسې وکړله ظاهره
که ته نه وا یې بل چا ته
سراسر په حسن پورې
چه حال ستا به چا ته وایم
واوره اې خما غم موړې
دے لیدلے په بازار کښې
دواړه پرېښودې په بازار
په پالنګ کښې ناسته دے
کران به شي خما ګنډران

په بازار کښې چه ځوان دے
پاځوان نه دے خما ځان د
چه طاقت د دغه اور د زړه
پس له دے نه لوم نور زړه
اوس به چیرې ځیلوي ځوان
خواه مخواه به مید اغاګیم
چه دا یې شوه سراسر
دجنې به حال خبر
نو رئې ساز و ورته حکمت کښې

در شروع د نصیحت
وچه د اے لور ي نادانه
په دغه د احبې ورانه
چې ته نه لږ د بادشاه سلطان
چه ته خوښه نه یې زړه کړان
شهزادګان صبح شام
ستا د وصل په ارمان
ستا د وصل د عاشقان
سړه د د و بیدو ...

داکوم عقل کوم هنر کړې
که ډیر خوښ دې دا یار
چه جنۍ نه دایي هاندِ
نورئ جوړه بهانه کړه
وچه اے دایي نیک نیتي
واخله دا چه ملک و مال دې
چه ښکاره ورته دولت شو
نو ئې وچه لوړې پاسَ
زور ځادرئ پیدا کښه
چه ښهر بازار له ور شو
چه مقام له د زرګو دې
دایي وړاندِ ودریدله
بیا دایي جوړه سودا کړه
څه قدر زرئ بهر کړله
وچه بند غمی پیدا کړه
چه زرګر به څه هو کړله
چه زرګو به هر یو خیز
دی به عیب ورباندِ کښنو
چه د دوی جګوه ډیره
نور زرګو شدید په قهر
وچه اے بی شرمی ښځې
زیږ دواخله دکان په بوده
چه دایي دا واوریده نه
وراخه چه څو په بیرته
نو جنۍ کړ ځادر یوړه

چه ته مینه په زرګر کړې
تا به ورند کړي خپل پلار
شوله پوه چه کار ند کاندِ
ورته ئې وړاندِ خزانه کړه
ای نیکخوئ نیک خصلتې
واړه ستا په تا حلال دې
د دایي هر نصیحت شه
نږه خالي کړه له وسواسَ
به جنۍ ئې واچاونه
د زرګو به حال خبر شو
دواړه لاړې برابر دو
شهزادګۍ تماشا کړله
خوان سره ئې مشغولا کړه
د زرګو به لاس ئې ورکړله
زبرجد او یاقوت راکړه
دی دایي به بیرته ورکړله
ورته وویسته عزیز
بیا زرګو به ئې پرینسو
سره شوه له حدَ تیره
ورته وئ و په جهر
دلته څه کړې ولی نه ځې
په خپل لوري قدم کیږده
شهزادګۍ ته ئې وکاتنه
څه له ناستې یو زرګو ته
مخامخ شوه دخوان لوري ته

ورښکاره ئې کل کل د خسار کړه
د خوان زړه ئې تاویږه تار کړه
چه زړګیو و لیبچاله
وړاندې ئې شه طاقت جانه
سهه پیر ه پښه واو بیلاشم
پیر فریاد او پیر زړه انشه
چه ښهر یاتې بې غمنا د
نسکور پیره وت بې اختیار
لاس ئې پور ئې پښې لخان کړ

19

زور ئې چرت خپل کړ ورانه
پر هر لور د ښندی کښینوت
د دکان پښه کښېنو د
تن خراب د عشق له جوش
تا بېپر تاد پرېوت بې هوش
شاګرد او خچه د احاله
د استاد او لیبه ملال
هغوی هم پیر ته ئې اشوشول
لږ ئې ئې الله ګوډوکي شول

چه څه حال شو د عیان
راشه عاشق که بیان
زرګو لاړ شو روان شو
کوز ماڼۍ ته ودریږ
له ماڼۍ نه چه بهر
شهزادګۍ ښکاره کړه
دا زرګوټی ولیده
چه ماڼۍ ته ولاړ دو
دي پرده کړله زرپوري ته

وګیله یې د څوان لوبې
اول سړی یې د ښکاره کړه
څوان یې مخ د مونږ پیغله
دوباره یې غړو ستایه
د ښکاره یې جوړ اغوستم
سور قمیص یې او دلوستم
ځمکه یې او د غللم
بیا ماڼۍ ته ورواورو تلم
دستی زر راوړ
دي

نور زرګوټي کړ زرپورته
یوه ښځه د زرګر وه
خدای ورکړې ښه جمال وه
چه زرګوټي بې تاب ولید
نور یو اخلي ئي زرګوکړ
ورته دوی واوره څوان
ته مین ئي زه پوهیږم
که د حال د زړه ملال
کار و باد برابر کړم
زرګو وچه یه ښه شان
یو دوه ښځې ښکاره سوې
بوے ماسره سوداکړه
په سوداکښې ئي خبرے
ما ته مخ وکړ او نه
هغه بله را نزدے شوه
مخامخ شوه ودریدله
ګرندۍ شوله روانه
ښځې ورے په دے دستود
ور سره چه تا لیدله
زرګو وچه دا ساعت
اوس به خنکه وشي کار
ښځې وچه را ښکاره سے
شهزادګۍ په زه غمجنه
جامې واغوندې طیاره شه
له ماڼۍ نه کیږ چا پیره

دستي بوی ته خپل کورته
پوهنده په هوښ زوه
هم جمال ئي کمال وه
په بدحالۍ ئي خراب ولید
خلق واړه ئي بهر کړ
ته له ځان شوی بې ځان
ستا په واړه حال رسیږم
بیان ما ته کړ في الحال
بل به تا سره دلبر کړم
ناست وم زه په خپل دکان
راغلې ما ته ودریدلے
وچه دا واخله دا راکړه
څه قدر وکړے زړه ور
دیره قهر وړه ته کنه
له پردے نه بې پرد شوه
بیا دستي روانه شوله
زړه ئي واخسته له ما
یوه شته د بادشاه لور
داد دے دا ئي کیدله
زر شه جوړ کړه مصلحت
چه ئي وینم دیدار
ما ته هسے معلومیږي
ده یه تا بانده مینه
زه ماڼۍ ته په رفتار شه
در وورو وکړه زه تدبیر

دے اغوستی تور رنګین وه
دوباره ماڼۍ ته لاړه
داو بو پیاله خوشبویه
یو دستن ئې بنکاره کړله
بیا د سرو کالو دستہ هم
نور ماڼۍ ته لاړه شوله
چه څه قدر تیر ساعت شه
بیرته کور ته روان شه
ښځې وجنې غمګینه
وائې دا قمیص ګلګون
هسې یم په مینه راسته
چه ښکاره ئې ورته سر کړه
که په مینه کښې مرسر څې
او پیاله چه ئې خوشبویه
وائې باغ له مې دا دروم
اوله ستنی دا خبره
چه راځې سره د ځان
دغه لار کښې به ستلګونه
هغه پریکړه په سوهان ته
شوه ښکاره له تور رنګینه
ځوان و ښځې دا ساعت
ښځې وچه طیار یږه
یو سوهان واخله په لاس
او که باغ کښې څوکیدار
ناګهانه ئې حصار کړے

هم په لاس کښې ئې آئین وه
را غله زر په لکه غاړه
دغه ځوان ته ئې کړه توبه
ځوان ته ښغه ئې نیوله
دی ښکاره کړه بنا یسته هم
دروازه ئې وتړله
زر ګو یوه شه چه رخصت شه
حال ئې ښځې ته وائینه
لرې هسې په تا مینه
دے خماد زړه په خون
چه په وینو کښې یم ناسته
تا ته دا سې ئې خبر کړه
په دا دم دې برابر څې
ستا طرف ته کړه توبه
دا او بو لاړه بیا مومه
شوه معلومه ښه ظاهره
ښه تیره راوړه سوهان
اینبې شوے دی مېخونه
بیا به راشی په ښه شان ته
چه په شپه دې دا کار شینه
د تلو جوړ کړ مصلحت
زر شه شپه ده روانیږه
نور ورځه مه کړه وسواس
چوے شې په تا بیدار
هغه ځای ئې ګرفتار کړے

خو کمېد اړه لہ حضور لہ
[illegible] کیږی ے ما خبر کړه
هلته چه [illegible] نا را مینبر
بیا ئې دستر [illegible] لرقیب
تا به خلاص [illegible] روان شه
بیں له هغه ځوان روان شه
دمانه [illegible] په ښه روان شه
چه ماځه ئې [illegible] کښې ئې [illegible]
په سور [illegible] حاضر شه

چه په باغ د [illegible] زر ئې په [illegible]
هر طرف ته [illegible] کا تنه
څخو کیناست په آرام شه
حوض په غاړه ئې مقام شه
ناګهانه شور شو پورته
ځوان نظر کړه هغه طرف ته
شهزادګی ته شول ساره
د نظاره ئې بند آوازونه
۲۰

ښځي وچه واوره څڼ
ته خبر نه یې له څان
د امیوه نه ده بلا ده
د ائي تا پوره خنداده
یعني د اچه خوب کوي ته
مینه پر بر ده خوزه میوه
خور اکوي تا له بنه دے
ستا له عشق سره څه دے
څوان له دے حال ذهیر شه

۲۲

په ورځي غم سره د جیغي شه
بلبل شیر سنبل الدوان شه
لاله د نسترن پر بوستان شه
جي باغ سبز پنبل خزان ډیره
ده سره ښخاکه تیر شوله
په ورکښ اوبه سر چینه ملانوله
سره ځي چه نیبلي ښکي دا
بانګي ته ئي تو خبر دا
په دي حال

په افسوس او په ارمان
ای څما یاره شیرین
را ښکاره دواړه چشمان کړه
ستا له غم په ناروېم
په فریاد او په ژړا یم
څوان چه واوریده آواز
خوندئي ورکړ هسې شان
خوشبوئي د باغ هم ډیره
خوب غالب ورباندې شه
چه سرود مجلس تمام شه
شهزادګي په زړه غمګینه
بوخوایله خوا کړ زړه له
ناګهانه ئې کاتنه
ورته ودریده حیرانه
وچه اوس که دے بیدار کړم
دی به وائي د شاه لور
نورئي یو خوا یله خوا ښکاره کړه
څر میوه ئي ورته کېښوه
بیا تره د زړه وانه شوله
شپه چه تیره شوه سحر شه
پرده غم په زړه ژبون
چه د ښځي شه نظر
نورئي زړه هغه زمان
چه جینئي ئي ته ښکاره کړے
د میوے د خوب بیان

شهزادګي ویل داشان
کبر جن نازنین
ورکړ څما له زړه خفقان کړه
په زار وزار وزار ویم
په غوغا په واویلا یم
هسې شان په سوز وساز
چه له څانه شه بې څان
شوه د څوان دماغ ته تیره
او ده هلته ولویده ته
خلق ټول په خپل مقام شه
پورته شوه د یار په مینه
تماشه ئي د باغ کړله
په وت زړګوئي ولیده نه
شوه د څان سره ګویانه
په خپل څانئي خبردار کړه
څنګه سپک لری دستور
ډیر آرام ئي د زړه خپل کړ
دائي نښه ورته پرېښوه
په مانړئ ننوتله
زړ له خوبه ویښ زړ ګوښه
داغي کوره ته شه دړون
خپل ښښتن ته برابر
وښښتن ته په داشان
سوئي ډېر دے له تا ویم
چه زړ ګو وکړ عیان

زړه هغه درنګ ئې دواړه
ترڅاپېرو څوکیداران شول
یو هغه کښې څوکیدار وه
زرګرو چه زر شد څه ته
هغه یارئ شه زر پوره تد
په حکمت او په هنر ده
راغی ودرید هغه دم
شهزادګئ او زرګر دواړه
څوکیدار دو کړل بندیان
څوکیدار چه د زندان وو
څن مست وو له افیونو
هغه دم له دحد تیر
وچه خدای شه مهربان
یوه ده د بادشاه نور
د تمام جهان دولت
د زرګر بنځه خبر شوه
یوه و بنځه ئې هوښیاره
وچه زر شد شات پیدا کړه
هم رودې کړه څو طیارے
یوه خوانچې ئې جوړې کړلے
دی یوه خوانچه په سر کړه
دوی سره له دې سامان
په زندان چه ئې مقام کړه
په سلام پیسې داړه نګ
چه زه بنځه یم ضعیفه

سره و نیول همغاړه
دواړه پاتی څو حیران شول
چه دیو بند د زرګر یار وه
خپما بنځه خبروه ته
لاړ شه زر د زرګر کور ته
هغه ځای وکړه خبر ده
څوکیدارو سره سم
لاس په لاس غاړه په غاړه
کړل داخل ئې په زندان
هغه واړه عملیان وو
څوك ئې خوړ په معجونو
دوے خوشحال شو دیر دیر
وئې کړه په مونږ احسان
بل زرګر دے مشهور
راغی مونږ له دا ساعت
داله کور ز زبهر شوه
زر له خوبه کړه بیدار
اوس بنځه خوږه حلوا کړه
میده سپینې مزه دارے
په ترتیب ئې کیښودلے
بله و بنځې له ئې ور کړه
دواړه لاړے تو زندان
څوکیدارو ته ئې سلام کړه
دی بیان کړه هغه درنګ
په نسبت په ذات شریفه

همیشه لیلی و نهار
سعه بر طاعت دیو دګار
روژے نیسم تمام کال
بر نامه د ذو الجلال
بیګاه خوب کښې صنم کاته
بنه سره ے میر ولیده
وزندان کښې مرو زندود
بنه حلوا ته چه څښتن د
ولې زر یو سر حلوا ته

خه تلو او دو کړه په د اته
دوه خوانچې ئې په بنه شان
د سے ز او ړے دار
د یوه د ستا سو شینز
و اته و ورئ خوږي میښز
او دو ا بله د بند یان
خو د د بنز زندان
څوکیدارو بوزنځیله
دا سے وی وله بله
چه

چه زندان له دِ داور شي — بيا دِ زر تو ِرا بهر شي
خوکيدار وچه پريښوله — دا بنه يا نو له وړه تلله
نورئ و بنجه هغه درنګ — په دموز پوه کړه دا رنګ
وچه لور د بادشاه را شي — له زندانَ بهر دا شي
ته ئې ز بوزه تر ځاے — بيا ور ځه تر خپل سرایَ
چه زندان ته شوه دننه — دوی ئې دواړه وليدنه
دشاه لور ته ئې وِ پاسه — دا خوانچه تشه وباسه
بهر و بنجه دَه وِ لاړه — ته هغه سره ځئ دواړه
تا به بوزي تر خپل کورَ — بې پروا له شر و شورَ
شهزادګئ ئې بهر کړله — ښځه هلته پاتې شوله
شهزادګئ چه را بهر شوه — نورئ و بنجه په نظر شوه
خوانچې دواړو واخستلے — مخ په کور روانې شولے
شهزادګئ لاړله کور ته — و بنجه لاړه و خپل لور ته
شپه چه تيره شوه صبا شه — تمامي جهان رنړا شه
شول حاضر خوکيداران — په دربار کښ د سلطان
واړو وِ په بو واړ — بيګاه شوي دے بد کار
مونږ ئې کړي نه شو بيان — نه مجال لرو نه توان
نه شو حال چا ته وِ يلے — نه ئې زړه کښ شو ساتلے
چه خبر په دے بيان شه — شاه په فکر کښ حيران شه
نورئ وِ چه دا خبر ے — تا سو کړے خوشي ظاهري
ما به دي ستر کولو خپله — صبا خپل کور کښ ليدله
دو قسم کړ چه سلطانَ — دروغ نه وايو له خانَ
په زندان کښ دا زمان — دواړه تنَ دِ ي بنديان
بادشاه وِ وکه ږ ښنيا وِ — کار به هسے شان پيدا وِ
مال و ملک به خپل تمام — واړه کړم ستا سو په نام

اوکړه دا ويلِ خطا وکا
نوره به دا ستاسو سزا و
چه په هغوی له تاسو له تيغ
د ستي بيتو کړه بې دريغ
خوکيدارو دا اقرار کړه
نور زندان ته ئې رفتار کړه
هم سلطان شه ورد روان
لا ئې په لور د دے زندان
چه څنګ روڼي بيرته کړم

دروازه ئې پرانستله
څښتن ښځه صرف شوله بهر
بې وړ صرف و بيل زر
نور ئې ويل سلام و نه
در بيل ... ئې تعظيم و نه
بنجي هم ... نهار
بادشاه و ... د
ښيلي تاسو حق ... سلطان
... مغفر بيان بهر يان

مونږ وو پرون راغلي
درستوړخ مو کړله نوره
چه حاجت ئې خپل ادا کړ
د کوتوال وېرید لو
مونږ وچه بیا صبا شي
ناګهانه خوکیدار
وکړ مونږ هغه ساعت
مونږ ویل بنځه ښتن یو
دوی په لوړ ے د زندان
اوس د شاه په حضور راغلو
ښتن ښځې چه بیان
جلاتیان بادشاه طیار کړل
ترجدائي کړل سر وند
تولئ ور کړل وزرګر ته
حکیمي چه سر تر سر
شهزاده کړے سنړ کي پورته
وچه دا قصه دوبار ته
حکیمي په ډیره مینه
په داروکښ ئې اثر
چه به دا پیاله چاښبله
وچه ای شهزاده هوش کړه
پس له هغه غوږ کړه ما ته
شهزاده پیاله وښبله
حکیمي قصه دوباره
چه قصه ئې خلاص کړله

ځوکیدا روو و باللي
ځو چه شپږ شوله برخیره
نور ئې مونږ له رخصت راکړ
په دے باغ د بند شولو
ځو به کوم ته چه درنه شي
په مونږ راغلل په یووار
ورته ډیر فریاد منّت
زرګران د دے وطن یو
بوتلو مونږ بندیوانان
په دا هسے دستور راغلو
وکړ شاه ته په دا شان
هم راتولئ ځوکیدار کړل
هم ئې واخستل مالونه
قصه ور سیده سرته
بیان وکړ برابر
وکتل ئې د دے لوړ ته
ماته وکړه په نلوار ته
پیاله جوړه کړه شیرینه
پروت وه هسے مقرّد
بې خودي به ندوړ تلله
دا پیاله رواخله اوس نوش کړه
چه قصه وو وایم تا ته
بیخودے ترورکه شوله
هغه دم کړله تکراره
بیاخبره ئې کړه بله

وچه ای شهزاده ځوان
هسې واوره مهربان
مصلحت کړه
نبکاره ماته مصلحت کړه
ماخبر په حقیقت کړم
زه به سعي ښتا به کاندم
کوښښ به په بسیار کړم
حال د ورته راته بیان کړه
تماشه به یا به بند ستان کړه
شهزاده وویل تا ته

٢٥

کړته حال د وزیر چا ته
خوک سړے واستوه زر کړه
سعد ملوک را ته حاضر کړه
حکیمي خوک واستاوه
سعد ملوک ئې و بالنه
چه له ورایه سعد ملوک
ولیده سیف الملوک
هغه دم سره دوه دواړه
پوته بلا شو لاس ترغاړه
نور

راغله ما ته ودرېدن نز
پیښن مخونه ئې ځلیدنه
نورئې ما وته سلام کړه کړه
ما جواب پې ښه اکرام
وچه مونږ او ده دیوان یو
قاصدان د سلیمان یو
دا د ده کوم ستا د پاد
شاه مهرک هم د وه هیښاد
هم د آسن حججه په سرکش د

داپوشاك چه منقش د
داخلو وحیزی ئې تالکه
دا لپړلی وے فی الحال
داحیزونه په ښه شان
د پیشکش کړه او منقول
د پیشکش استاوه رسول
چه راوړی هیڅ وزمان
وی پیدا کاند سلیمان

نورئ وِچه واید وے   تر دا هسے دلگیر شوے
شهزاده وِچه مونږ ناست وو   هغه ورځ په مجلس راست وو
پیشکشی ناګاه راغلله   چه بادشاه راواستوله
چه بدبخت پرانستله   تر جامے را ووتله
یو صورت مے ولیدنه   چه جامو کښے ښکاره شنه
چه په هغه رنګ زیبا بلے   صورت نشته په دنیا بلے
عقل هوش مے لاړل دواړه   خوب آرام مے ورك شول واړه
داچه حال مے په دا شان دے   د هغه صورت هجران دے
که څوك اصل د صورت   پیدا نه کړی په دولت
زه هلاك به کړم د اځان   د هجران مے نشته توان
سعد ملوك چه دا خبرے   وا وریدے واړه ظاهرے
په تلوار شه زر روان   چه خبری کړه شاه صفوان
وِچه ژیړے مے د ربانه   هسے عرض کړم د شاه وړاندے
د ملوك هغه جوش سوړ شه   معلومیږے چه اوس جوړ شه
په جامو کښے چه صورت دے   په هغه صورت مین دے
په بند شان په ښه صفت دے   څکه تل ژړا ے غمجن دے
چه دا حال ئې ورعیان کړه   ډیر خوشحالی ئې شاه صفوان کړه
ډیرئې وکړلے خیراتونه   کړله خیرات ئې دولتونه
شاه صفوان وِچه دا کار   ګران بیحده دے بسیار
داشیزونه نا اشنا دِے   چه په لاس کښې نه ځما دِی
یوه ورځې بی وسواسَ   ناست وم زه په تخت دپاسَ
ناګهانه بادشاه پور ته   ګرد غبار جوړ شه هلو رته
په هر چا بانډے هیبت شه   خلق وِچه جوړ قیامت شه
زه او تخت سره لړزان شو   څوك چه وو واړه حیران شو
ګرد غبار چه په هوا شول   تر اوه کسَ جدا شول

چه دښه په خاندګښ
آورېدلے مې کتاب دے
شته صفت په ګښ شان شان
هم د پرورسولانو
ماویل کتاب طیار دے
په ګښ شته عجب صفت
چه بند نوم ئې محمّد دے
نادیده دده په دین
شاه صفوان وچه کتاب
ولی شرط راسره داکړې
چه داشرطئی مقرر کړ
چه جامه مې وسپړدله
زه عاشق ئې په صورت شوم
نسکور پریوتم بی هوش
بیا چه تیر شه یو زمان
ومې داصورت دچادے
وو ولاړ هغه دیوان
داځېره لور دشهبال ده
او شهبال دشاه رخ خوی دے
په باغچه کښ دارم دے
خوموندلے دباغ دې ګران
بیام وچه داصورت
دوے ویل چه یو بند خوان دے
په نامه نوشاد یاد یږي
یوه ورځې سلیمان

ستا په خاص خزانه کښ
بند روښان لکه آفتاب دے
د نبی آخر زمان
شته صفت هم د نبیانو
راپه تخه میراث د پلار دے
د سرور نبی حضرت
رالیږلے پاك احد دے
راوړ ما ایمان یقین
زه به در کړم په شتاب
کتاب بیا راته عطاکړې
نور کتاب مې ولدور کړ
بند ځېره مې ولیده
سرتر پایه په هیبت شوم
زړه سینه مې ډك له جوش
په هوش راغے څماخان
چه په هسے شان زیبا دے
ذرئی وکړ دابیان
په نامه بدیع جمال ده
په شاهانو کښ دلوی دے
په ښایست کښ بی قلم دے
ورتلی نه شي هیڅ انسان
جوړکړ چا په بند زینت
مجلسی دسلیمان دے
داحکمت له هغه کیږي
په نوشاد وکړ فرمان

ورچه راشه د اساعت
ماته وکړه حکایت
نوشاد وماته معلوم
هیش حال د ګړه د نجوم
ننګ هم شاه د ملك د و مال د
د شاه رخ خوی شهبال د
کمالی دده باغ ارم د
بادشاه هسکرې ورك لګوړې
چه کالونه نیو اینا یم

یوه لوبړلی پیس اشنا
بنا یسته بروسته دا دېره
لدحساب لدحد تیره
مقدمه بیږ کړه شهبال
ددے نوم بدیع جمال
چه نوشاد وکړه بیان
په خبر شه سلیمان
ورچه بس کړه دا تقریر
اوس کړه جوړه صورت تصویر
په مجلس

نور ئی جمع سرداران کړل
هم راټول ئی وزیران کړل
حکیمه چند رزنوش هم
باد صالح صاحب هوش هم
صفوان وچه مصلحت
خوش کړه ئی داسو داساعت
چه کار وکړو په سلوک
دروغ شی دا سیف الملوک
غاړه د عرض وکړه داشان

۲۸

په خدمت کښی صفوان
چه مجلس خبر تیار کړه
چه یو شهزاده سره گفتار کړه
تسلی ئی بشیر پیر کړه
غم لرونه ئی جدا کړه
ورته وایه دا خبره ده
تشریف درو ورځ بنګاله ده
د شهبال د لور صورت دی
ساز په نقش په زینت دی
او

چه مجلس کښی مدام وینه
نور خلو بنت و ورځی په شمار
بند تصویر ئی طیار کړه
چه څهره ئی ښکاره کړله
حاضران شو کل بیهوش
سلیمان وچه ارمان دی
چه صورت داهسی رنګ
نور دستی هغه زمان
خزانه کښی ئی کیښوله
یوه ورځ مجلس کیدنه
چا والاس کښی د صفوان
بادشاه وچه دا صورت
شاه صفوان ته واستوم
پس له هغه سلیمان
د هغه په حکم بانه
دیوان لاړل رخصت شونه
دا څهره او پیشکش نور
چه بی مثل هر یو چیز وه
نور مخوی له ورکنه
دا تقدیر به مقرر وه
چه د خدای به هسی کړه شی
اوس دی چرته سلیمان
بنا پیری څنګه آشنا کړم
نه نشان ئی چا لیدلی
نه یو هیڅ کوم چا کړم

تماشائی خلق کړینه
نوشاد کښیناسته کنار
په دربار کښی حاضر شنه
مجلسیانو ولیدله
د تصویر د تاب له جوشه
څه بادشاه څه ئی جهان دی
ور سره نه دی هر رنګ
څهره یوړه سلیمان
تماشا به ئی کوله
دا کتاب په کښی یاد شنه
شته کتاب په هسی شان
بنائی داچه داساعت
او کتاب ته وغواړم
وکړم موږ باندی فرمان
داپیشکش مور او ورارنه
ما ته ئی په نبول پیشکشونه
ما داخل کو په خپل کور
دیره په ما باندی عزیزوه
ما په دی خوشحالونه
تدبیر کله په خبروه
دا به رنځ څما دزړه شی
چه دا کار کاندی روان
ارم باغ چرته پیدا کړم
نه ئی ځای دی چا موندلی
څه ته بیرا او کوم لاړ کړم

او شهبال د شاه رخ ځوی دے
په ارم کښې ئې مقام دے
ورسره مهلت یو کال کړه
چه یو کال ورباندې تیر شی
مصلحت چه په داشان شد
شهزاده سره د ننه
وِچه اے ځوی همراز
ستا مطلب دے په ارم کښے
اوس به خلق ولیږم زه
مګر ته لږ په آرام شه
پس له کاله به خبر زه
شهزاده وِ مهربان
روح مِ لوټ هغه جمال کړ
اوس د آتش قالب ئې ځان
زه به څو صبر کوم
په مخ او بنی ئې خوړے تلے
مورو پلار هم ئې سپایان
پس له هغه شاه صفوان
چه سرے روانوم زه
شهزاده هم پرِ رضا شه
کال مهلت ئې برابر
که ئې اوره په زړه لګیاوه
پس له هغه شاه صفوان
چه پنځه زر ځوانان
له لښکره را جدا کړے

بادشاهت ئې له حده لوی دے
هلته ساز د ده آرام دے
شهزاده په دا خوشحال کړه
دغه کار به د ده هیرشے
نور را پوره ته شاه صفوان شه
په خلوت کښې کښیناستنه
بهره مند سرفراز
باقی مه او سه په غم کښے
ارم باغ به لټوم زه
په آرام په خپل مقام شه
راورم تاله د دلبر زه
ای ځما پلار سلطان
هوش ځما ئې کل پایمال کړه
د ره ته ناست یم ناتوان
داسختی به څوره غمه
له چشمانو ئې وینی سرے تلے
ژړیدل هغه زمان
ورته وو په داشان
ستا په کار پسی لیږم زه
خوښ پخپله مدعا شه
ورسره کړه مقرر
په وعده خوښ د آشناوه
په داشان وکړه فرمان
ځوانمردان او قاصدان
حاضر مخ کښې ئې ځما کړئ

د زر طبا یار شو هغه نښان
پنځه زره ئې قاصدان
راو په زړه ئې په ملکونو
بنګلتئ پورته په ته پسی کو
کړو ئې غم په باندې
لیږی هر ساعت او په هر ارم
شوی باغ ارم کړی او ورته
نه معلومیږی

۲۹

د بدیع جمال جنی
چه ارم هر چا پیدا کړه
او جنی ئې مالکه را کښینه
خزانې ئې په د سرو زرو
ورکړې هم زه هم د ګوهرو
د دربار کاه به ئې مقرب کړم
ورپوره په هر مطلب کړم
پس له هغه د ځوانان
هر طرف ته شول روان
قول

څوك طرف ته د قيروان تلل
څوك طرف ته د ايران تلل
څوك طرف ته د بلغار تلل
هر طرف ته زغليدند
ځای په ځای دا قاصدان
دوی پوښتنې به كولې
په احوال د بادشاهانو
خبردار شول سر تر سره
يو له باغ د ارم
د بديع جمال هم نوم
پس له څوارلس مياشتو جان
بيل بيل دوی راوړ صورت
ټول وو زره تصويرونه
د غه شی ښځه هر نادره
چه مقصود لئی په هيڅ شان
شاه صفوان په زړه غمناك شو
وچه اودم په زړه بل شو
ما وي يو خبر به را شي
ولي واړه شي هوښيار
او كه نه اوس به هلاك شي
او ملوك شهزاده كوره
بې قرار بې آرام
ورځنه هغه خصوه وه
مناسب له حيله حاله
ستا چه نن په شان د گل دی

څوك په لور د خراسان تلل
څوك په لور د بدخشان تلل
څوك په لور د قندهار تلل
په هر لوري گرزيدنه
شول ديره په هر مكان
هم قصې به اوريدلې
هم په حال د فقيرانو
په بند شان له ذيو وزور
چه خرند و زيات و كم
نه شه هيڅ ته معلوم
راغلل دوی تر شاه صفوان
ساز په نقش و په زينت
راوړل دوی په بند نقشونه
دوی صفوان ته كړې حاضر
معلوم نه كړ په جهان
كير په غم او په ځنساك شه
ټول صورت م په جلبل شه
شهزاده به په خندا شي
چه دې نه شي خبردار
زړه پاره سينه به لئی چاك شي
په صحرا به سروه ور دوره
گرزيده به بی مقام
مشغولائی ور سره وه
داني ور سره له خياله
ځما زړه پسې بلبل دی

ستا چشمان جادوگران دي
ځما لوټ په دل ايمان دي
ستا زلفان عشق بې پروا
ځما خښ د زړه په سر دی
ستا زلفان تكړه خشير
ځما زړه شه په اسير
ستا چه حسن په اشان دي
ځما كوران شكر كنده دي
ستا چه هسې ساز و باز دي

ځما داسې سوز گداز دي
ستا جمال بخت نغر اور
زړه و سرې عملين
چه ځما زړه له حسين
زړه جمال له مه حسين
چه جيليه بېر له حال
زړه جمال بد حال
چه ملال بېر بهبهان
زړه جمال د شوم له نيم
چه ستا شان

راته هیڅ نه شو څرګند
اوس په مرګ ئی خمار ضا دهٔ
بیا به ئی وچه قاصدان
امیدوار یم چه خبر
په دا شان ئی په بار بار
ناګهان قاصدان
چه له دوی نه شه خبر
شهزاده وکړه پوښتنه
چه خبر ئی د جانان
په فریاد په واویلا شه
یو په بل ئی سودا شوه
په صورت ئی غم انبار شه
خوار خسته لکه مجنون شه
په زړا او په ناروشه
مور و پلار تر ګیر و پیر شو
شاه صفوان ویل فرزنده
ستا په کار کښې زه حیران شوم
که دولت په لګیدلے
ولی زه که ځان قربان کړم
څو رلس میاشتې شولی تیرې
په هر لور مې کړل روان
سعی و شوه له حده زیاته
څلالس کله رسیږې
شهزاده له دی ګفتاره
اور ئی بل د زړه په سر شه

څه خوار زه دا دی خپل زوند
رضا یم که مې قضا دهٔ
هر خوا هر خوا دی روان
مال او دا ور یې د دلبر
کاوه ځان سره ګفتار
له هر خوار اغلل ځوانان
راغی ګور ته برابر
هیڅ مطلب په کښې نه وند
معلوم نه شه په هیڅ شان
لاړ په لوری د صحرا شه
ډیره زیاته ئی غوغا شوه
خواب زړه ئی تار په تار شه
سم قامت ئی لکه نون شه
په فریاد او په زاړو شه
خپل خپلوان تر ګیر چاپیر شو
بختور شی له بنده ژونده
که هوښیار وم نادان شوم
ما به تول وه په بښندلے
په خپل شان آشنا پیریان کړم
ګرځوم خلقې ډیرې
پنځه زره قاصدان
هیڅ خبر را نه غی ما ته
هر چه خدای کا هغه کیږې
تار په تار شه بی اختیاره
آه ئی شین له خولی هر شه

چې ای آه د زړه په زور وړکړ
خلق ئی ځکه په ښیرو شوو (?)
شوه له خوږ سے دده بیرون
سوی غوښې د لیمون
پلار و مور و هر ئی خپلوان
ټول شو په تیر دده پریشان
شهزاده نو د ورځو باشم
مور و پلار و ته مهربان ❊
وچې پلار ده مهربان

حال نه ئی خماشه له دی شان
پلار ئی و دستګیر نه وی
خدای د خلاص کړه له ضرور
خوار نه کړه غوا ره دی دی
واخله تر له حق تیر دی
تقصیر و نه هم بسیار دی
واخله څه چه دی بیمار دی
پادشاهت به وا زده ور کړیم
دا مقصود به پر ستا سر کړیم
شهزاده

مینه هغه قلندر کړی
چه په یار پسی سفر کړی
که په ما پسی روان شی
سر په غم په بیابان شی
پس له هغه به دیدار ته
ورکړے ما سره بار بار ته
بے سفره ګران وصال دے
داد خوشی عشق خیال دے
زه هم ستا په تا مینه

دیوه تا لیغ غنچه
ستا په داغ تحیر داغداره
بی آرام ناقراره
که د ملک ملکه یار
زړه د صبر کعبه مانه
هاله پایه بد مینی وداتم
رښتیا یوه شعر واوره
بیا له ستر ګو ئی ښکاشوه
زه یم ناآشنا شوه

شهزاده پر واو یلا شه
که خوبان د کل جهان شی
دام واره په کار ند دے
مګو لوړ چه د شهبال ده
هم هغه ښادلبر دے
شاه صفوان چه دا خبر
نور ئی جمع عالمان کړل
د تدبیر په بند سلوک
واره خو بنه هغه ساعت
چه د زړو جوړ زنځیر کړی
تر یو کال حق حیران وه
کاه په هوش کله بیهوش وه
تل په زړه باندی ئی خیال
خیال سره په مشغولا وه
یوه ورځ او ده په خواب وه
ناګها ور ته په خیال
چه ئی حسن و لید نه
نور د ور ور اندی ئی قسم کړ
و چه حال د وایه ما ته
ښکاره ما ته خپل مکان کړه
چه یوړ نه ګرځو هر لور ته
چه ور یاد ئی کړ قسم
و چه دا واوره ای خوان
ګران د مینی کار و بار دے
ته په کور کښی ناست ژړا کړی
یلا ور ته هسے شان ګویا شه
را ته جمع پریشان شان شی
هیڅ ښما په اختیار نه دے
په نامه بدیع جمال ده
پسی خوګ ښما تیکر دے
له ده واوریدے ظاهر
هم را تول ئی حکیمان کړل
و کړی تا شو د ملوک
شول په دا سی مصلحت
شهزاده په کښی اسیر کړی
په زنځیر کښی بندیوان وه
کاه ګویا کله خاموش وه
نقش وه بدیع جمال
نور له هر چا بی پروا وه
بی طاقت هم بی تاب وه
شوه ښکاره بدیع جمال
شهزاده ئی حیران کنه
په لمن ئی لاس محکم کړ
کور مکان د دے کوم خوا ته
را معلوم ئی نوم نشان کړه
بی درک ښکته پوړ ته
دی خندا کړه هغه دم
شه خبر له دے بیان
ډیر مشکل طلب د یار دے
څنګه مینه به په ما کړے

چه له حاله خبر دار شه
په بند شان دچل جانان
مهربان په غنی خدای شد
چه خبر په شاه صفوان شد
ز د زنجیرئی تر جدا کو
چه خلعت ئی واغوستنه
و بادشاه که اذن کانو
خما زره کښې شته خبرے
پلارئی وچه درزه خیاله
هر کله مه پریږده ارمان
وچه تا سو په بند نیت
چه هیڅ خوښی به پلار
ولی زه په دا نه مان
چه رخصت ماله اوس راکړی
زه به خان له لټوم
که رخصت راکړی شی ماته
تیر به کړم په خان دردونه
شهزاده چه دا بیان کړ
په حرم کښې هسې شور شد
صفوان وچه ای فرزند
چه سفر ته تا لیږم زه
په زاروم له خاوند
ستا په مخ خما ژوندون دے
شهزاده وچه تقدیر وے
عاقبت له غم مرم زه

نور له خواب را بیدار شه
ور ښکاره شد نوم نښان
عقل فکر ئی په ځای شه
شهزاده له درا روان شه
بند خلعت ئی ورعطا کو
نورئی پلار ته عرض وکړه
مهربان شے په ما بابا نه
زه به دوایم ظاهرے
واره دوایه فی الحال
بیان وکړه دارمان
ماله وکړ مشقت
کړے ندوے همه کار
عرض کوم په هسې شان
په دا کارم زړه رضا کړی
په هر خوا باغ ارم
زه به گورم هر خواته
د سفر سختی رنځونه
شورئی کله په خاندان کړ
گویا بل په حرم اور شد
طاقت نه لرم دلبنه
بادشاهت به کور کوم زه
ته غوښتلے خما ژوندے
بی له تا مه حال ژبون دے
هلته خه پکار تدبیر وے
که به هر که په گوریم زه

صفوان وچه داستان
کوو هیبت مصلحت ئم
تر بیرته کې بیابانو کې م
دے بسفر بابالیو کړم
واخبر به زه پیدا نه شلم
چه خوشحال بیا ... راشم
بیا اسیر به لرا حال
تا خبر به کړم و غم دیار
شهزاده و غم دیار

دے خاطر په خاطر باد
بنانی داچه پیچلی سر زه
منع درکم داسفر زه
خبرونه دهر چا پیچلے بقه
غم دیو کله په بلا
په پوره دوستی کی لیږم
کله شی دبار گستنه
صفوان په وه شو چه دوینه
دسفر په ره لیږنه

خواه مخواه ئے عاقبت
وچه په تلو رضا ده
ته چه د رومی په سفر
هم به خي په بند سلوك
شهزاده له دے بیان
دم په دم خوشحالیده
پلار ئے وچه چو ته خي ته
چه تو بنه کوم طیاره
که سفر کړے د دریاب
که په وچه د وی نیت
شهزاده و دا زمان
ورسره شه دیو عالم
چه مطلب ئے سی نه شنه
ورسره کړل شاه صفوان
او وه تن مقرر
کشتئ جوړے ئے او یا کړی
په کشتو کښې مسیحه وه
ورسره ئے عالمان کړل
امیران او وزیران هم
خوش آواز مطربان
ملاحان چه د دریاب وو
خزانې ئے کړے ډیرے
حاصل دا چه تول طیار شو
وهره شول پلار و مور
د دریاب ترغاړی واره

د سفر ورکړه رخصت
ښنا رضا خوښه څماده
څان سره بوزه لښکر
تا سره سعد ملوك
ډیر خوشحال شه ئے شان
لکه گل تازه کیدنه
سفر کوم خواته کوی ته
مناسبه ستا د پاره
د دریاب واخله اسباب
خوښ کړه هغه مصلحت
سفر کړم د بیابان
واره سر شو غزه په رسم
بیا دریاب ته ئے نیت کښه
او یا زره بنه ځوانان
سرداران شو د لښکر
په بنه نقش ئے زیبا کړے
جوړ ئے کړل هم حماونه
هم ئے لوی لوئ حکیمان کړل
دانایان او هوښیاران هم
قسم قسم سرودیان
یوه په کار او په حساب وو
ورسره له حده تیرے
نور د تللو په اختیار شو
هم صالح زر نوش هم نور
وتو تلل غاړه په غاړه

مور لئے نیو زلی شان
له فراقه له ارمان
چه ئے پورته ژړا کړه
ورو ورو ئے په غوغا کړه
چه ئے پورته فریاد کړه
بیا بیا زړه ئے ناښاد کړه
چه ئے ورو له غمه شو ړنګ
په هیڅ ئے بیا [illegible]
ویل چه دا څه زوئ [illegible]

[illegible] په وهی ئے کړم [illegible]
وچه دا څه جانان ئے
[illegible]
[illegible]
[illegible]
بادشاه و صبر [illegible]
چه راضي [illegible]

چه دده خنکه قضا ده
پس له هغه يې شکل کنه
شهزاده ته بيا صفوان
وچه اې ځما فرزنده
ما سپارلي يې په خدای ته
پس له هغه شول روان
شهزاده چه تر جدا شد
چه له خلقو روان شوند
نداري ته يې صفوان
وي تر هغه ولاړ وند
بيا صفوان بير ته راستون شه
په ځړا کښې لاړ د ننه
بيا صالح ته يې وصيت
بادشاهت چه څه ځما دے
ورځ چه راشي د قيامت
عدل غواړي به له ماند
له دے قسمه څو خبرے
بيا ځړے ته لاړ د ننه
په سجده د خدای ته نګون شد
چه فرزند به يې په ياد شد
ټپيدا دو ورځ يې د غه کار وه
القصه شهزاده تنه
خلوه پښت ورځي په سامان لاړ
ناګاه پيښ په جزيره شه
جا د چين بادشاه فغفور

په هغې ځمونږ رضا ده
ورته دير ډير يې کا تنه
دعا وکړه په داشان
خدای د خلاص کړه له دے بنده
ناست ولاړ کړي يې هر ځای ته
په کښتو کښې په سامان
مخلوقات په دا ويلا شه
نور يې پريښول بادوانونه
وه ولاړ په زړه پريشان
څو پنا شول جهازونه
ليونى لکه مجنون شه
جدا ځان له کښيناستنه
هسے وکړ په بنده نيت
حواله کل واړه ستا دے
شي به سوال د عدالت
زه به غواړم له تا نه
بادشاه وکړے نا دره
پاک الله يې يادونه
په صورت په زړه محزون شه
هم دم به په خو ياد شه
زړه صورت يې نا قرار وه
په درياب کښې روان ونه
په قرار او په امان لاړ
ملک د چين ورته ښکاره شه
خبر کړ په دے مذکور

چه راغلي لوي لښکر د
ټول عالم زير و زبر د
نه تر هيبت يو هو
دريابو نهرونو دهشت نور
غرونو هم هغه دم
فغفور حکم محکم کړي
په لښکر وده بيشماري
کل بيابانونه پر شماري
وچه قدرت چه وي ...
هغه چه صاحب ...
کله څوش زر د پيا ن شو
خان يې جوړ کړه په بند ډنګ
حکم يې وه د جنګ
پيادې زر زر قاصدان
شهزاده ته کړل روان
وچه زر شي په شتاب
دا کړي موږ له جواب
سوداګري سوداګران يې
که ملک اخلي بادشاهان يې
شهزاده و

پر پیر غوږ نیم او دیو کے
علم پہ پیر شو کے
پادشاه کے دیره ورکه
شهزاده کوه پر لیس ورکه
دیو سی هغه شه نا قراره
له چشمانو کے بارانه
دسر او دیو شه روان
پیاده دواړه ځوان

ماته غوږ نیسه کړه مهربان
استا پوهولے به دوریځ
له مطلب پر حضور انان ده
هلته ده پر وصف فاضلان ده
عالمان او فاضلان بیان
له هغو وکاله بیان
ماته حال بیده باد وانوم
نو ... استا بولے تہ روان شوم

شهزاده وِ سیلانیان یو
جنګ خمو بو نہ دے مطلب
مو بن خځه هر څه بسیار دِ
شهزاده ورکړ خلعت
لاړل بیر تہ قاصدان
لہ احوال ئی خبر کړ
وِ چہ څوک دصفوان دے
نہ پروائی پہ دولت شته
فغفور دیو پہ داخوشحال
ملاقات ئی پہ بند رنګ
شهزاده ورکړل مالونہ
نور د چین لہ نقاشانو
شهزاده کاوه پرسان
وِ چہ زه ګورزم ملال
هم چہ ګورزم غزه پہ سم
کہ معلوم هر چا تہ وینہ
دے دوارو پہ مطلب زه
هغو وِ پہ دا مکان
د دیو عمر لوغونی دے
لہ هر کار خبردار دے
هغه زور لی حاضر کښه
زور پہ فکر کښی غرقاب شه
وِ چہ ما عمر تمام
ګرزیدلی پہ جهان یم
او ریدلی دا خبر ے

پہ مطلب پسی روان یو
د خپل کار کوو طلب
غوارئ هر څه چہ کار دے
هر قاصد لہ بیش قیمت
د فغفور پہ لور روان
خبردار ئی سراسر کړ
پہ مطلب پسی روان دی
نہ وطن تہ ئی حاجت شته
ور روان پہ استقبال شہ
سره و شه هغه درنګ
و فغفور تہ انعامونہ
لہ هو بسیار و او ستا ذانو
پہ سبز رنګ او پہ هندستان
لتهوم بدیع جمال
لتهوم باغ اِرم
را ښکاره دِ ماتہ کړینہ
مدام ګورزم روز و شب زه
یو سرے شتہ دے ناتوان
زبات لہ حسن پخوانی دے
لہ هغه پرسان پکار دے +
ورنہ و ئی کړه پوښتنہ
شهزاده تہ پہ جواب شه
کړے هیڅ نہ دے آرام
خبردار پہ هر مکان یم
نہ دی ما پتهی ظاهر ے

په قرار او په آرام
ناګها مخالف باد
هر خوا پورته شول موجونه
کشتئ کږه وږه شوے
په شیبو شیبو باران شو
چه په کور کښې جنګیدلے
په کښې مړه شول کل سپایان
یو خوا لاړ سیف الملوک شو
په پنځمه ورځ محکم
شهزاده په زړه ملول
ورسره پنځوس یاران
مړه یاران ئې یادیدنه
چه هر یار به ئې را یاد کړو
بیا ملوک ته نصیحت
وچه صبر کړه مه ژاړه
دا سختي د غوره کړله
اوس پکار دے مصلحت
شهزاده هغه زمان
وچه لاړ کوزئ د تللو
ورته وو ملاحانو
زنګیان واړه آدم خوار دي
که ئې بیا موند و به غارئ
او که لاړ و مخ په وړاندې
دوي لا دا خبره کړله
د دوے کلک وشه ګمان

دوے به تلل صبا نما بنام
پیښ شه د دے بانډه نامراد
وړاندې ورستو لکه غرونه
واړه یو خواه بل خوا تللے
تا به وے د نوح طوفان شه
کشتئ دیرے ما تیدلے
پنځوس پاتے شول یاران
بل خوا ورک سعد ملوک شه
باد باران شول دواړه کم
بے طاقت بی مجال
ستړے ګېنسینا ستل حیران
په سرو سترګو ژړیدنه
واړه پورته په فریاد کړه
کړه شروع هغه ساعت
باقي خیر له خدایه غواړه
په خپل ځان په رضا خپله
چه ته هم شو سلامت
کړله دا جمع ملاحان
له دریاب د وتلو
دا وطن دے د زنګیانو
نوره په مثل د تور ماندې
مونږ هلاک به کاندې واړه
تر به خلاص شو که خدای کاښنه
چه بیړئ بنکاره شوه بله
سوداګو به وے روان

چه کشتئ احمر انډري شوه
دوے په بحر ولګېدلے
په کښې تاسو او پاڅو ماتان وو
په وسلو په ښه سامان وو
شهزاده وکړه دا نیت
چه له دوه ... نږده اساعت
نه شو ... حال ... ابان
شهزاده چه ... نظر

٢٠ کشتئ کمه سرابه
کړ لالاته قتول زنګیان د
واړه دوه دوے له دواړو
نوزد دوا لبوه هغه د
په ... کښې چه شه جنګ
یو خوا ... سپایان
مړه ... بیا ... نو
[illegible]
شهزاده

شهزاده شه بندیوان
چه ئی وئیول دې کړه واړه
شهزاده ئې روان کړه
چه بادشاه ورته کاته
وچه څوک دی د غه ځوان
هغو وې څوک مسافر دے
زور اور دے پهلوان
بادشاه وچه دے ساتم زه
که سختی چرته کښې وینه
پس بادشاه شه مهربان
دیر عزت به ئې کاوه
او دغه بادشاه لوروه
مخ ئې تور لکه دسکور وه
زنکیده ئې پړ کړیوان
بله شونډه دے پوره ته
پړغتې خټ لکه هاتی وه
لوی لوی غاښ ئې ښکاریده
دے لاس د هاتی ورون
وه دے دګوتو د بند
چه به دا وخندیده لړ
چه به چاته قهریده له
او پړ غاړه ئې لوی هار
پیدا شان پیدا صفت
شهزاده بانډ مینه
زړئې و باله خیل سرای ته
ورسره دولس یاران
نور کښتئ ئې کړه پړ غاړه
خپل بادشاه له بوتله
شهزاده ئې ولیده نه
پړ بند شکل پړ بند شان
چه ولاړ تا ته ظاهر دے
دیرش ئې قتل کړل زنکیان
خان سره ئې کړ زوم زه
دا سړے به پړ کار شینه
خاص ئې درکړ یو مکان
پړ بند شان به ئې ساتنه
سراسر پالګه له نوره وه
پړ کښی ستړګی ئې شور اور وه
شکته شونډه داوښ شان
وه کوڼه دیوه نے لوړته
خرطم پوزه ئې زیاتی وه
لکه واوره ے څلیده
برابر وو په قانون
د غریب سړی مړوند
جوړ و ویځ به غزیده
جوړه تنده کړیده
د کنجکو وه طیار
وه د دے شکل صورت
داجنۍ شوله غمجنه
کړ داخل ئې خاصه خانه ته

شهزاده چه ولید لکه
اند پیښنه ورسره شوله
هلته پاتی حق حیران شه
خان سره هسې کویان شه
دا صورت چه نا معقول که
یا عفریت یا دیو یا غول که
یا بلا ده د جهان
خدای دې د دې کړی ترمان
دی جنی ورته وخوړن

پرې ما اوسه مهربان
کوه ما سره کم لیدران
خوشحالی کړه هر زمان
شهزاده و چه دا کار
ده بد عمل کړ اختیار
چه پاڼه ورسره واړه ده
ولته ورې غاړه پړ غاړه ده
جنۍ حکم هغه دم
مینه ورو ورنه کړه لکه کم
ورلس

دولس واړه بې یاران
چه یاران را غلل دننه
واړه ودرېده حیران
د جنۍ له بده صورته
چه څه قدره په آرام شول
بیا جنۍ مجلس آغاز کړ
له اوله په خندا شوه
وچه وایه راته خوان
بې له ما د خنکه حال وه
خمار د نه لیدنه
چه ځما له خوانه دور وے
خو مره غم خفقان به ستاوه
په هجران کښې به دلگیر وے
شهزاده وے په انصاف
چه تا ویښ وویرېږم
دې به دېوه مینه کړله
دے دېر په محبت وه
اخودا شوه په غضب وه
چه ظالم او بد خصلت
شهزاده هم بې یاران
یو خنکل ته ئې روان کړل
خنکل ډک وه له لیوکانو
په خنکل کښې کوزول ده
یو کوړے د اور بشو
د شپې دوے له ورکیده نه

را حاضر کړل په بند شان
دوے جنۍ ته وکاته
وار خطا په زړه پریشان
دوی شو واړه بې طاقت
بیا په هوش په خپل مقام شول
شهزاده سره ئې راز کړ
په خندا کښې بیا گویا شوه
ای دلبر مهربان
یو ساعت به په تا کال وه
تا کډوان ځنکه کاوند
ته به ځنکه په ضرور وے
چه ژوندون د بې له ما وه
دېر به ماپسے زهیر وے
دا ویل کوم صاف
له هیبت د لړزېږم
خو دده نه خوښېده له
خود ده په تن هیبت وه
یو زنکې ئې کړ طلب
بد سیرت بد صورت وه
کړل هغه ځمه بندیان
هلته بند ئې عاجزان کړل
له لرمو له ما را نو
خاشا کونه په را وړل ده
د شلتو صافو تشو
دوے کډران به پر کاوند

دوے وشیلے وازبنیلی میچی کړی
ترصبا پر بیلے سوزم
پر میچن باندے سوزم
دهجر په غم شول لیتیو
یوه میاشت چه شوله
شوه ستغې ورد به توی بابر دوه
یو وشا کوند ورد دو لوی شوه
هم په سر وند دو ژوند په زور
لوړوه تنده شوه

شو ر نکوند دودے تو د
د دوی ورک صبر آرام شه
تنیبد و ترې نا کام شه
شهزاده ویل یارانو
مصلحت دا دی دوستانو
اوس پکار ده تښتید نه
بل شان نشته خلاصید نه
هغو وېره ستا څرینت دے
خوبه هغه مصلحت د
شهزاده

شهزاده وِ تلو د پاره
او زنګي له زړه وړ خَم
ځان سره ئی کړ یو ځوان
ځوان ویل چه لوږ دیره
مونږ له راکړه تر خوراك
د زنګی لور چه خبر ے
شوه خوشحاله نهایت
وِ که مال دے که مِ ځان د
نوږ ئی راوړه طعامونه
چه حاضر دو ے تر طعام شه
شول خوشحاله په بند زنګ
په جاله کښې کښینا ستنه
څلویښت وزخی وو روان
یوه شپه چه جاله تلله
یو تور ځیږ ئی ولیدنه
دو ے که دیر ورته کاتنه
نوږ جاله ئی و درولهٔ
بیا چه شپه شوه په دوے تیره
شهزاده هغه زمان
مناری ئی ولید ے
وی څلور پوره په شمار
پاس په سر ئی په نقشونه
هم محل کښې وو سازونه
شهزاده هم ئی یاران
څلور تنه خوب صورت

بند جاله کړئ اوس طیاره
چه تو بند ترِ وغواړم
شه زنګئ له ورړوان
په مونږ راغله له حد تیره
هم محتاج یو د پوشاك
له دوے وا وریدی ظاهر ے
پاسیده هغه ساعت
شهزاده تر کل قربان د ے
ورسره هم پوشا کونه
هم پوشاك پوره تمام شه
جوړ شول تلو تر هغه درنګ
نځ په وړانږ سره تلنه
نه ئی غم وه نه خفقان
جزیره ئی ولیده له
چا اسمان تر رسیده نه
هیڅ په حال نه پوهیده نه
دوی په غاړه دیره کړله
دننه اوږ شوله برسیره
شه تور ځیږ له وررروان
چه په پورته وے ختلے
په بند نقش په نګار
څلور جوړ و و محلونه
ورسره بنسه آوازونه
هلته و دریده حیران
له محل نه شول راښکته

شهزاده ئی وینونه
په محل ئی ګرځونه
هم یاران و ورسره واړه
وختل غاړه په غاړه
په محل کښې هغه درنګ
تخت ئی ولیده خوشرنګ
عجب تخت وه په بند شان
چه تر نه شی هیڅ بیان
عزیز ئی وو فرشونه

بیم

زر لفونه اطلسونه
اسثر وه د تخت د پایه
جنی بیکلی ئی بیخوندونه
څلویښت تن بنی غوندے
ناستی وو دیره ښه حال
شهزاده شه په بیکال
چه بنګاره ئی په غوڅ
نوږ سلام ئی هغه ساعت
ولیده و د

جنی

جنئ وچہ وایہ خوان
وایہ خنکہ تہ راغللے
دلتہ هیڅ بنی آدم
شہزادہ ورتہ فی الحال
بیالہ دے نذئی پرسان
وچہ داکوم یو مقام دے
تا سوئ دکوم مکان
جنئ وچہ څما پلار
مونږ سرہ کښې حسابیږو
پلار څما درزه د پارہ
کاہ دریاب کښې مقام وے
اوس ای ځوان چہ تہ دروی
راغځہ دلتہ بہ مونږ دوارہ
زہ تر اوس پہ دا شان
غوا یم دا چہ دا ساعت
زہ او تہ چہ سرہ سار شو
شہزادہ وچہ مطلب زہ
تلہ بہ کرزم لږ وبر
جنئ وچہ ذهیر بیه
نورئ دلہ بنہ خلعت
هم رضائی کہ لے یاران
هم تو بنئی ور کرہ دیرہ
ورسرہ راکوزہ شولہ
دوی جالہ کښې پہ قرار شولہ
دیر عجب عجب خیزونہ

راغلے تہ لہ کوم مکان
پہ دے څای ورسیږلے
راتللے نہ شی زیات وکم
حال بیان کړہ پہ کمال
وکړہ زہ هغہ زمان
چہ پہ دے کښې ستا آرام دے
آدمیان ئی کہ پیریان
دے بادشاہ عالی مقدار
داو بو سرہ یا دیرزو
داماتړئ کړلہ طیارہ
کلہ دلتہ م آرام وے
بنا پیرئ بہ کوم څای موے
کړ وکنډران غارہ پہ غارہ
بی ځښتن کرم ګنډران
در کړم تالہ بادشاهت
دیر بہ خوښ دوارہ پہ دا زشو
لتوم پہ روز و شب زہ
څوم کارنہ شی ترسر
پہ هیڅ شان نہ یاتی کیږے
کړ طیار پہ دیر زینت
پہ خلعت پہ بنہ سامان
لہ حساب لہ حد تیرہ
تہ جالی وہ سید لہ
مخ پہ وړاندی پہ رفتار شولہ
هور دے دو تہ ښکارہ شونہ

پہ خود اچہ پہ ښادہ شو
پر جہان پہ ښیر خورہ شوہ
دو دریاب همی عنادہ
شوہ چراغ چراغ پہ روانہ
دغر وادہ پښتماهان ورو
چی اغوند ئی ښپیان ورہ
پہ مهی طعہ پہ نوم وہ
پہ مشہور معروف معلوم وہ
مشہور کښې ئی پداہو
پہ یالکہ

۴۱

وہ
وہ یو چینی لکہ خنجر
سری لوبہ وہ پیدا شان
چہ ښنا تر پر ماهیان
چہ مهی پر پر کیو سنند
دہ پر خوسی تر کہ دنند
پہ داشان هزار هزار د
نور چیزونہ وو بسیار
پہ دریاب کښې چہ وو کلان
پہ دو کې توشہ پہ دا حال
شہزادہ

شهزاده ویلے یارانو / واره واوریٔ هوښیارانو
که یو ځل مونږ به هر شو / په یو شان وچی له ور شو
دوباره به و دریاب ته / ځان وانه چو واګرداب ته
د دریاب غمونه ډیر دے / له حساب له حده تیر دے
چه کوله دوی خبر ئے / په داشان سره ظاهر ئے
ناګهانی شه نظر / جزیرے ته برابر
جزیری ته ورغلل دوے / له دریاب ووتل دوے
جزیره نه وه باغچه وه / چه په کښ لویه چرچره وه
پکښ ونی میوه دار ے / له هر قسم وے بسیار ے
خربوزے انګور خرما وے / نورے هم په کښ زیبا وے
دوے میوے همه خوړلے / چه خه زره ته ئی کیدلے
بیا چه شپه شوه په دوباندے / تیاره شوله وو ته وړاندے
شهزاده وِ بلا ډیرے / دلته دِی به له حده تیرے
ځیٔ چه مونږ به آرام / په کنارو کړو مقام
هغه ځای وه لویدونه / جوړ هغی ته وخاتنه
په شپه ډیر ډیر څناور / شوله ښکاره لغو بېر
هر یو خیز به په هیبت وه / بدلئ شکل بدصورت وه
لدا بوچه دوے کاتنه / څناور راووا تنه
کړلے ئی پورته آوازونه / لکه کیږے بنه سازونه
هر آواز ئی د سرود وه / د رباب د تار به دود وه
داسی رنګ په قسمونه / څناور را جمع شونه
دوی ئی ولیدل بدونه / ګیر چاپیره ترو دریدنه
درسته شپه ئی کړل شورونه / زوږ او چغی آوازونه
ولی لاس ئی نه شه بر / بیرته بیا لاړل سحر
شهزاده هغه زمان / حکم وکړه په داشان

ترجیه داځای د خطر دے
ځی چه څو پیر یار سفر دے
نور میوه ئی د نکاری نکړه
تولہ کوله هغه درنګ
په جاله کښ ئی فی الحاله
میوه جمع کړه سمباله
بیا جاله ئی ناګهانه
خپل په دریاب ئی کړه روانه
خپلو درمیانشی قوردوان

په دریاب کښ بیا روان شه
ناګهانه خوړ راپیاره شه
ورتلل د دوی قدرت ئی
هر طرف ئی پیچ بیلا دی
هغه څه پر حالت ناصبور شو
له خپل څان ناروی شول
په ریه ایر چه دید نه
شهزاده ئی یاد یدنه
موندیلار ئی بادیدنه

هم ئی مصر شد په یاد
هغه خای جزیره یله
نور جاله ئی کناری ته
هسے خای ئی ومونده
په دنیا چه خه اشیا وو
تولے په دغه خای کبنی وونه
هر نعمت په کبنی بسیار وه
جزیره کښ کوزید لے دوے
شهزاده هلته بخیسله
دمیوے ئی وه نشان
درستہ شیه به ئی آواز
لکه وِی په چا هجران
هم وه بله هسے ونه
خندیده به بی اختیار
او او به ئی له خانگو تللے
اوله پانړی نه ئی ساز خوت
بله ونه وریسی وه
چه په شپه راغله جان
درست دریاب به پر روښان شه
تابه وی هزار هزار دے
او کیون به په یون شو
جزیری کښ خرید لے دوے
دیوے وسے له برلے
یا نوری او یا یاری کړه
وریسی وه بله ونه

جوړی ئی پورته کو فریاد
دوی ته وړاندِ ښکاره شوله
زړ بهو کړه جزیری ته
چه ئی زړه په آرام شته
او او بو له خاوره پیدا وو
چه ئی نه شول حساب ونه
جزیره نه وه کله اروه
نعمتونه به خوړل دوے
یوه ونه ولیده له
دسرے دسر په شان
داسی کړ په سوز و ساز
زړه ئی دلکے وِی پر ارمان
چه سرے وله وړ تنه
بی آرام نه قرار
نښکته زمکی ته بهید لے
د تسبیح بهر ترِ آواز خوت
مقید نامرد دے وه
لکه او ربه شوه روښان
ورسره هم بیابان شه
شب چراغ دلته انبار دے
له دریاب نه به بیرون شو
بیا دریاب لره به تلل دوے
داصدا به راتلله بغرلے
هر ساعت به ئی زاری کړه
د سرود آواز تر ترنگ

تابه وو ے جر مطربان د
په آواز کبنی خوش الحان د
... بیچر لبنی ئی مرغان وو
همیش بیر کر طاوسان وو
قمری ور کر دراج بلبلے
بیکلے ولے مرغ زیب ...
ورتیر الانوع لسیار وو
عجائب الانوع ... اظهار وو
شهزاده نور حیران شا مان شو
چه په چطر ...

چه نظر د دوی عیان شو
سر د دو کیا تر د ... کمان وه
تن د دو ... او پیر نشان وه
چه په دو ... چو ته کبنی تلد
لکه اس ... په زغلید نه
ناگهانه په دوے باند
تلو د تن راغله و په اند
شهزاده نور ... یاری ارن
یو دوه را لکبنی عاجزان
نور

شهزاده چه پر اکرام
ورته بنده وکړه سلام
پادشاه د زړه نه میلمه
له چل غټ شنه راسکته
شهزاده سره کنار شته
مهربان پر بسیار شته
پر دی بنده کړ سي پاند
کښیناوه ئي خان سره په
هم ئي د زړه هغه ساعت

طعام راوړه بیا عزت
بیائی وکړه نه ئي پریشان
چه تر راغلی پر خم زیاتی
نه دی د لته خو ئي لیدلی
او نه مو لیدلی چه کیم
شهزاده ورته و ویلیم
قصه و پادشاه ته خپل حیران شم
پادشاه ئي لا ډیر حیران شم

شهزاده

نورئی وخواره دواړه
بیاله وُنی شول دوی بشکته
څلور شپی ورځی روان وو
څناور هلته پیدا شه
زور ئی وه د لس هاتیانو
که سړی ئی نه لید نه
شهزاده هم ئی یاران
څناور دو نه نیو له
مړه ئی کړله دوی څلور
ویاڼی کوړے ناګهانه
سر تر پایه منقش وه
نورئی ژوند څناور ګیرکړ
په پنځو کښ ئی محکم کړ
نور په مخه دوی روان وو
ناګهاورته ښکاره شوه
هغه ځای وو طعامونه
او چه هلته اوسید نه
نور په مثل د سړو وو
شادو مکان په کښ هم ډیر
سنګسار او چه کاتنه
تعجب ئی په شان شان کړه
شهزاده چه لاړ درګاه ته
تخت ئی ایښی د شمشاد وه
په سنګسار په تخت دپاسه
هار په غاړه ئی زرین وه

بیا روان شول څلور واړه
تله په تینسته له هیبت
له هیبت په لرزان وو
په غوغا او په غوغا شه
مکر روند وه په چشمانو
خو په بوی به پوهید نه
وُنی خواته شول پنهان
د زړه له پنځ ئی وکښله
دوی تړو تښتیدل نور
ماد غه کوز شه له هوانه
ظاهر بنده په کښ سرکش وه
په پودم کښ وار ئی تیر کړ
نور ئی زر هواته سم کړ
څلور شپی ورځی پویان وو
د سنګسار و جزیره شوه
قسم قسم نعمتونه
سنګساران به یادید نه
خوسرونه ئی د سپو وو
او سیده له حده تیر
شهزاده ئی ولید نه
دی بادشاه ته ئی روان کړ
د سنګسارو بادشاه ته
میخ پرے ئی کل فولاد وه
محکم ناست وه بی وسواس
چه جړاؤ په بنده آئین وه

شهزاده له ئی خلعت
هم خلعت ئی د یارانو
او ورځی ئی قرار
بیا رخصت ئی واخستنه
یوه میاشت وه دی روان
نورئی ولید په چشمانو
ښهر جوړ په ښه زینت وه
بو محل په کښی بلند وه
په کښی پروت وه تخت او تاج
تیر چاپیره شادوګان
تخت د پاس ناست یو ځوان وه
شهزاده په ورته سلام
ځوان له تخت پاسیدنه
نور له لاس ئی نیونه
بیا طلب ئی کړ طعام
طعام مو نه وخوړ له دوی
له طعام چه وزګار شول
نور بادشاه د شادوګانو
تا سوراغلی په څه شان
دلته نه دی څوک راغلی
شهزاده ورته بیان
چه بادشاه ور نه خبره
په ژړا او په فریاد شه
نورلی و شهزاده یاره
زه پسر د شاه عمان یم

کړ طیار د ډیر دولت
کړ طیار د بادشاهانو
هلته وکړ په مدار
ځی په ورانده روان شنه
ور سره وو شپږ یاران
ځی کښی ښهر د شادوګانو
ځای د عیش او د عشرت وه
چه په کل ښهر ګرځنده
ښه جوړ شوی په زینت
ډیر ولاړ وو په فرمان
چه ئی رنګ د سپری شان وه
پوره وو ایه تمام
شهزاده ته وو درید نه
ځان سره ئی کښیناونه
قسم قسم نام په نام
شربتونه یې خښل دوی
بوله بل په ګفتار شول
شهزاده ته وی یارانو
په دی ځای په دی مکان
او نه مو نه چه لیدلی
واړه وکړ د خپل ځان
واره واوریدی ظاهر
ډیر د ده په غم نا ښاد شه
شه خبر ځما له کاره
چه ډیره په دی مکان یم

عبد الله د ے ځانوم
بادشاهت مراد ے معلوم
زه سره د یو کال روان وم
دو دریاب په سیل روان وم
ناګهانه په پوره نا بادشم
په عظیم طوفان بنیاد شم
په سختی زیاتم
په هم حال شوه ماتم
ناګهانه بیړۍ شوه
خلق ډوب شو ...

٤٥

... شوم زه په تخت باد
تخت دو دو ورد بادیوم
نوی په غاړه و وتلم
یو شادوم و لیدم
په کښی ولاړ دوم
دا روان شم بی و سوم
زه فی وتوم له لاس
په دو ځای کښی لی سلطان یم
اوس په دو بادشاه یم

چه بادشاه د دوی فنا شي
تو بادشاه چه پیدا نه کا
چه پیدا چرته بشی شي
ورک له دوی نه شي خفقان
د سکسار د بادشاه لور
د هغی سره ګډ ذران
چه بادشاه د شادوګانو
شهزاده تر هغه دم
بادشاه وِ چه ډیر مشکل دی
ډیر مِ کړی دی سفر
مارم نه دی لیدلی
بس کړه د غه مجلس بس کړه
بیا بادشاه حکم وکړنه
په زرګو نو شادوګان
تماشائی کړه آغازه
رنګارنګ به ګډیدنه
ټول شو سره ګډیدلو
شهزاده چه به کاتنه
له خندا نه تا ډیر تار شه
بیا بادشاه په هغه ډرنګ
اوس دِ بس تماشا شینه
نورئی زین کړه دوه آسونه
هر طرف چه ګرزیدلی دو
فیروزه یاقوت بسیار وو
سره او سپین وو پره اشان

دوی له سیلمی په زړا شي
زاو بنځی خندا نه ګا
بادشاه د دوی کښی مقرر شي
په آرام کوی ګډ ذران
مانکاح کړه په دستور
زه کوم په دی مکان
قصه خلاصه کړه یارانو
کړه پوښتنه د ادم
د غه فکر دِ باطل دی
ښکته پورته لړو به
نه مِ نوم دی او ریدلی
ورک له زړه نه د اهوس کړه
شادوګان وغوښتنه
شو حاضر هغه زمان
لویه لوبه ئی کړه سازه
لاټه باندِ او په ده نه
په تو پو نو ښنه یدلو
له خندا به ورغښتنه
حق حیران په د غه کار شه
حکم وکړ هغه ی رنګ
څمونږ سیل نه کیږی میډ
دو پرِ دواړه سواره شونه
ډیر خیږونه ولیدل له دو
دُر ګوهر انبار انبار وو
چه ئی نه کیږی بیان

بادشاه و شهزاده ور دروړ
... واخله څه چه ستا یکار دی
هغه چه ورځی هغه ...
شهزاده ور ښکته شنه
څه قصه ... واخستنه
بیا شو پورته را د روان
پر طرف د خپل مکان
هغه ځای پر عیش عشرت

دوی پر ناست و هغه ځای
د رنګارنګ ... تماشه کړه
قسم قسم ... بادشاه د ...
بوده ورځ ... بیا ...
شهزاده ... کښی ...
پر خلوت کښی بیا ...
ورته هیڅ ... لوړه
... پر تیاره واړه لوړه
شهزاده

شهزاده ته ئې سپاره مزه | په نکاح ئې ور کوم زه
دے چه دلته دی راغلی | هغه لور مې دے لیدلے
وسوه دا د عشق له جوشه | لا تر اوسه ده بې هوشه
مونږ له دے وکړه پرسان | دے رښتیا وکړه بیان
وچه دا مسافر ځوان | دی څمونږ کره مهمان
په نکاح مې وله ور کړئ | دی خښتن مې مقرر کړئ
او که نه وے مې په ځان کړم | نه چه تل به زه ارمان کړم
زه په دے کښې لاعلاج یم | دے خبرے ته محتاج یم
نور روان شه هغه یار | شهزاده له په تلوار
دا بیان ئې برابر | ورته تیر کړه سراسر
شهزاده وے دا خبری | واړه خوشی دے ظاهرے
زه چه گرځم په جهان کښې | په طلب د خپل جانان کښې
د جهان واړه خوبان | لره لږ شه قربان
هغه نور لا هر څه پریږده | دی خبرے ته غوږ کیږده
چه څما به مجلسیان | وی تول عمر شاه دوکان
چه خو ورځی لږے دیرے | به دوے هلته شولی تیرے
نور ئې وغوښته رخصت | له بادشاه نه په عزت
بادشاه وئیل چه ای هوښیار | بل خواځی د څه د یار
دا باقی عمر به دواړه | تیر دو غاړه په غاړه
بادشاهي به نیمه درکړم | ستا مقصود به واړه سر کړم
شهزاده جواب عجب | وله ورکړه په ادب
وچه خدای دے په تا باندے | کرم فضل دیر وکاندے
ما د مصر بادشاهت | پریښو واړه حکومت
په جانان پسی روان یم | طلبکار د خپل جانان یم
بیا بادشاه رخصت ورکړه | شهزاده تر روان شه

ورسره ئې په ښار دوکان
په جلب کښې ښولو روان
پر سر چل جمع رسیدنه
هلته تخت ئې ولیدنه
هلته شاده په تخت د پاسه
غته شا دوه لو سو اسه
اوچت ناست وه دردنه
پر سر صد چه ورد ریدنه
ولاړ ئې دوه ئې نه تیریدنه
شا دوکان ئې رخصت شو په

شهزاده مخ کړه سفر ته
شهزاده روان په لار شه
ځان سره په د کړي گفتار شه
وئیل چه ای قادر خدای
راغلم زه تر کوم ځای
دی سفر په دوه نا پناه کړم
دریغه درځی زه نا مراد کړم
ځوان له کور جدا مه شه
په سفر مبتلا مه شه

کورخما عیش عشرت وه — سر خما په نشه نعمت وه
خپل صورت م په آرام وه — هر مقصود خما تمام وه
په ژړا په ستر کو سر و شه — په فریاد او په نعرو شه
ورته وو بیل بیل یار — په عزت او په مدار
په ژړا نه کیږ ے کار — بس کړه صبر کړه اختیار
تا پخپله په خپل ځان — پیښ کړه دا کار وندکران
توکل په رب غفار کړه — مخ په وړاندې ځه رفتار کړه
شهزاده په لار ے تنه — جزیرے ته نژدې شنه
جزیره بنه آباده — په ایوان نامه وه یاده
سره او سپین په کښ بسیار وو — جواهر په کښ آبدار وو
دوګه ځای ته و کاتنه — جوړ دستي وږ و خاتنه
جزیره کښ ګرزیدنه — بند خیر ونه ئې لیدنه
یو مارغه پسر ناګهان — ورپسې اشه له آسمان
پرورزئې واره سپین وو — خه و یښته په کښ رنګین وو
شانئ زیره هیبت ناک وه — ډیر قوی به په چالاک وه
شهزاده سره یاران — چه وو شیږ تن خوابان
په پخه کښ ئې محکم — ونیول واړه همدم
شهزاده په مزکه باندې — نسکور پروت سر د لاندې
چه ئې جوړ لکوتي واړ شه — زیره صورت ئې په قرار شه
نور چالئې بیا پخپله — له لوکونه وتر له
په چاله کښ کښیناستنه — خدای تکیه په وړاندې تنه
ناګهانه ئې یو غر — په نظر شه برابر
دا چاله په ور وو تلله — دغره خواکښ و ختله
نو دغره په خواکښ ناسته وه — په ژړا رب ته په خواسته وه
وچه ای پروردګار — ا ے ستار ای غفار

مالکه خلاص له دے عذابه
اے خما د رب وهابه
ناګهان چه ئې لیده
مارغه غوړه راکوزیده
شهزاده جوړ په تلوار
خوا له ورغی د مار
مارغی کلک په دواړه لاس
محکم ونیوه سخت وسواس
هغه مارغه وچې تر سم شه

شهزاده بوږ کے غم
چه په وچه رسیدنه
شهزاده په چل اشنه
شهزاده ئې سر کړ دران
وړی ئې تړی بیابان
هغه ورنیوه په ئې کاتنه
چه له ورو ابری ئې شوه بوه وونه
ورنبکاره شوه په هیبت
ورور واړه شنه
په جلدي هغه ساعت

چری

چې ئې وني ته نظر
ښې منړې پرِ زنګیدلې
بوزمنړې ئې په بند شان
دالله شکر کړ ارشه
ناګهانه سم لړلاس
بدئ شکل بدصورت وه
شهزاده ئې ونیونه
مارغه پوره ته برابر نه
چې ئې جاله ولیده له
هغه ځای کښې اژدها وه
چه مارغه ته ښکاره مارشه
مار مارغه سره ترغاره
شهزاده چه ولیده نه
کوره خه سل سرونه
وو مارغانو ټول راوړی
یو ساعت وکړه جراده
دواړه سترګې سری له غم
بیا په وړاندې شه روان
لړ ژوندون ئې زړه موړ شه
په ژړا په واویلا ته
وِ چراغی خما جانانه
ورک له ملک په سفر یم
بنا پیری چه دا رم یی
سر د زړه په بیابان کرم
ته له ما ند بې پروا ستی

پوره ته وکړ برابر
چه ئې ځانګې ماتیدلې
وخوړې هغه زمان
ثنا خوان په هزار بار شه
یو مارغه راغی له پاسه
تمامې واړه هیبت وه
په هوائی پورته کښه
خپلی جالی ته تیز بر ته
تماشا پیښه شوه بله
په بچو باندې لګیا وه
شهزاده ته ګوزګذار شه
په جګړه ورغلل دواړه
لاړه په مخ وتښتیده نه
دیار انو ده وونه
هغه ځای وه جمع کړی
په فریاد په واویلا ده
زړه ئې ډک له دیو غم
وبډی ترې سرګردان
د خپل ځان قتل ته جوړ شه
ځان سره په مشغولانه
ته په ما شه مهربانه
ستا له مینې قلندر یم
ته خما د زړه مرهم یې
بندیوان دِی په هجران کړم
بې وفا او ناآشنا ستی

مهر منیر یې جان کړی
تل جفا کړه وفا نه کړی
شان یې عمر برباد کړه
پیروا هیڅ غوغا وه
پیدا شوه اوس مناره ده
ګلهانه پیکاره ده
دوه لوړ ...
... ورته
پرجه اوره وده

۴۹

ور ... خپه
هغه نوی ...
شهزاده ... ور دروازې
هغه ... یان
دروازه ... اوس
جوړه ... نه
... ای لوی یاد ...
دو آباد یه ...

عجب

عجایب غرایب دیر
بوز بازاری په ځای پریښود
چه محل ته کوز شه ورانه
پوشاکونه بند زرین
شهزاده وزروان شنه
نوری توره کوره په غاړه
په محل شه ورد ننه
رنگینه منقش ځای وه
غوړیدلی وو فرشونه
شب چراغی مرغلرې
په کښی زرکی طاوسان و
دوی کول په آوازونه
دکور منځ کښی بی مثاله
ترچاپیره په زوره په شود
شهزاده په چل هغه
دخیمی په ننداره شه
چه نظر کړی تخت دپاسه
د زر بفتو پری څادر
شهزاده ته په حکمت
گوری څه چه پوښتل دی
دنرگس هسې چشمان دی
انگی لی سره لاله دی
هسې توری دوه زلفان دی
ددنیا بنا پیری خوره
شهزاده وخوړ وله
په کښی وو له حده تیر
بو محل ته لی مخ کښینود
بنی و سلې دې اویزانه
وو په ات په کښی رنگین
بند پوشاك لی واغوستنه
پور شه بند په وسله واره
هر طرف ته لی کاتنه
زیات له حده عجب سرای وه
په هر ځای کښی په نقشونه
په کښی زوړندی یاد ړه
بلبلان قمری طوطیان و
رنگارنگ په بند سازونه
وه خیمه ولاړه لالې
وو ولاړ زمری څلور
لاړ خیمی ته برابر
یو بند تخت ور ته ښکاره شه
څوك اوده دې بی وسواس
وه خوشبو په مشك عنبر
څادر وروو زوو کړ اوچت
بوزانی لکه دبمر دی
شونډې لی لعل دبدخشان دی
سپینگی غاښ لی جوړ لاله دی
جوړ تاو کړی بنامار ان دی
ورته ولکه مزدور دی
جنی زړ بیدار شوله

چه اوچت لی وکاته
شهزاده لی ولید
له اول نی سلام
وډیر وکه په آرام
بیا نی وچه وایه خوان
دا اغا چه ته مهربان
ادم زاده یی که بلا یی
چه پیښ شو په دی خوا یی
شهزاده وه ادم زاده یم

مبتلا ته راغلم په وفا دیم
په آشنا یی دلبر یم
روز و شب دغمان پیریم
ضعیف وچې پیریم بیتان
راغلم ته په درد ملکان
دلبر لیدی چه ورته ...
په هوا ... په نشه ...
شهزاده وو ...
دی ... دالم ...

دسفر مر لسیم کال دے
جنئ وچه واوره څوان
زه چه سر ترپایه بوز یم
موښ درے خوښ دے وخپلے
پلار چوړ کړے هوښیار
یوه ورځ موښ ده دروازه
سهیلئ زا سره دیرے
موښ تلاو تخته قرار ے
ناګهانه بادشاه پوره
داجهان واړه تک تور شه
پومار غږ شه سپین راښکته
په هوائی پوره شو ویم زه
بوخوابل خوام کاتنه
وه ولا پرداته یو څوان
وچه مد کوه وسواس
دقلزم د شاه فرزند یم
ماویل چه زه کندران
چه مر نه وی پلار و مور
چه نی زړه بد شه له مانه
کله کله چه دی را شے
د ده مخ کښن زه جبی
روز په ده بابه خفقان شے
دا مر عمر دا مر حال دے
وس نه هم راته بیان
شهزاده ورته بیا خپله

خوته وایه ستا څه حال دے
شه خبر له دے بیان
سراندیب د بادشاه لور یم
په ښه شان دروازه بنګلے
یو ښه باغ خموښ دیار
باغ له تلو غاړه په غاړه
لاړے شوے له حده تیرے
شو لښلو ته طیار ے
پیاره دو ړے شوے هر لورته
په هوا کښن شرو شور شه
زه ئی واخستم او چتیم
بیائی دلته کوزه کړم زه
ما ماد غږ و نه لید نه
نورانی د تمر په شان
چه زړه نه کړی کوز و پاس
ستا په مینه مدام بند یم
دلته نه کړم په هیڅ شان
زه به څه کړم خلق نور
زه کړم بندیوانه
په مجلس په مشغولا شے
بیے و کړم ظاهر ے
ما کړی بنده دی روان شے
تمام دلته دریم کال دے
له څه وکړه د چل خان
قصد واړه و ویله

جنئ په ده پسې خندا شوه
شهزاده ورته په خندا شوه
وچه زیر پرے تا لره راد دم
د محبوب زه در ازنی مالم
وایه حضور به دیدن تا لرم
څرخ چه دد سینه
زه و خوږم مقصود دے
هم هغه کار چه ستا دیار
زه به یم

جنئ پوخلا په خوشحاله
په حال پوه شه خبر ته
خود مر ده بدیع جمال
پیغله سر ته خوښ خصال
موږ نه در ستا خوښ ای ورور
یو پس
یو هوم ایله مور
مور د مر و چه په قطع راسته
ځکه نه تا بی بیته

ښاخو ئي ښنکوله
نورلدونی شوه رانشکته
ښامور تدئی سلام کړ
وِزه ښخه دشهبال یم
ځای ښا باغ ارم دے
زه په سیل وم راوتلے
نور دلے په دے مقام
داجنئ چه مالیدله
ښا خو بند شوله دیره
نورجنئ ئی واخستله
هغی ښځی ښځه لوړوه
مور مِ تی هغی ته ورکړ
بیام مور ویل چه نوم
وِښا حسن جمال دے
داوعده مِ تاسره وه
داجنئ به په هوس
پس له میاشتی به راځینه
همیشه په نیته بایدِ
ولی څه کړم زه بهریم
اوس ارمان دے که زه کوروے
ستا مقصود به سراسی
شهزاده وِچه پوهیږے
دی وِند را معلومیږے
زه چه وایم دغه خوان دے
یوه ورځ مِ کړے خبرے

ګهواره کښې د دے پخپله
یوه ښځه خوب صورته
بیائی بند شیرین کلام کړ
په نامه حسن جمال یم
کاروبارمِ واړه سم دے
په دے لوی ومه راغلی
ستا سو باغ کښې شوم آرام
په زانګو کښې څنګیدله
دحساب له حده تیره
دے سینے ته واچوله
سرتر پای واړه نوروه
خپل بدل ئی برابر کړ
دجنئ کړه را معلوم
او دے بدیع جمال دے
په بند شان پوره کړه ده
راتله کاندِ په میاشت پس
حق به ستا ادا کوینه
تله راتله راکړه کاندِ
له احواله نا خبریم
په نزدے د پلار و مور وے
واړه ما کړه برابر
په خه شان به ته خلاصیږے
ښا فکر نه رسیږے
دغه دیو دے نه انسان دے
دغه دیو سره ظاهر

ما ورته دده حال ئي نوم دے
په څه نوم سره معلوم دے
وداحال چې په لي قيس
نوم ئي دے شهزاده سيفند
پيام وچه کړه څوک راځينه
خان سيمو ته د سوينه
لاندې د خو همه مکے ده
وايه لرے کے نوزدے ده
ده و ديو دے دريا بوند

چرته نه ئي حسن بوند
په کښې وسر دے
خطوطے په سر اسپرے دا
هيڅوک ئي سر او سي روان
ولي ديو په ديو مان شي
تلے دا تلے په ديوان
بيا مير و چه دا ديو جهان
خوم و باتي په نخوندرتجان
وژونه دون جمعوندان
نه حمو د جو حسنان
سر و

که د خپل عمر حساب کړم
ولې ما ته دا خبره
چه دے څوور څو کښې ډیره
ولې هر څه چه رسیږے
دا به دا چه په دریاب کښې
په صندوق کښې په بند شان
که هغه څوك وو ژړینه
ولې زه شکر ګذاریم
چه هیڅوك نه شي ورتلے
مګو داسې سړے وینه
ور څخه وے په بند شان
چه ظاهره شاه مهره شي
په تلوار هغه ساعت
شهزاده ویل چه بس کړه
شاه مهره مې په مټ پورے
څه چه لاړ شو په شتاب
نور دریاب ته په یووار
شاه مهره ئې پرانستله
صندوق شه په او بو پاس
چه صندوق ئې پرانستنه
کوتر توپ کړ پورته شنه
نوز په زور ئې ګردن تاوکړ
کوتر دوی څخه قرار شه
شهزاده او جنئ دواړه
نور ئې وچه ځئ چه څونه

خان به ستړی په دے باب کړم
رسیدلے دَه ظاهره
خطره به شي بې سیوه
هم له تا نه به پېښیږے
یو صندوق دی پټ په آب کښې
سپین کوتر دے بندیوان
روح ځما ورسره ښینه
ډیر خوشحال په دے کاریم
نه صندوق شي را وکښلے
چه په دے ځای کښې پیښ شینه
شاه مهره د سلیمان
دا د بو مخ ته ښکاره شي
شي صندوق به را وچت
خوشحالي ښادي هوس کړه
شتر دے راشه که ئې کوري
مونږ په غاړه د دریاب
دواړه لاړل په تلوار
ده دریاب ته ورننوله
شهزاده وینو په لاس
یو کوتر ئې ولید نه
شهزاده زر وینو نه
سر ئې بیرته تړاړ تاوکړ
دیو په خپل ځای کښې مردار شه
په ښادئ شو سختي لاره
له دے ځای روان شونه

کړه دیوان په حال رحم
هیڅ نه رحم په ښیښن خطر کړم
بند جاله ئې جوړه کړم
بند په بند ئې واړه نغره
بند په بند ئې په انباره
ډیر اسباب ئې تلو تر خان طیاره
فورئ په دریاب کښې شو روان
دواړه تر حق صبران
شهزاده په ښکار کاوه

٥٣

په ډیر ماهي برئ ویشته
نه لوبڅه پېښه شوله
په سختئ ئې ولیدله
په او بو کښې مده ډیره
په دوے جابه شوله تیره
کړه کاته ئې ناګهانه
جزیره شوه ور عیانه
جزیرے ته وختل دوے
په کښې هر خوا ګرځیدو
نعمت

نعمتونه په کښې ډېر وو
ښې میوې په کښې بسیار دې
یوه میاشت ئې په آرام
شهزاده به هر مدام
جنئې وچه ما د پار
څو بلبلې طاؤسان
که نصیب مو د گور وېته
قسم قسم ښه مرغان
شهزاده و له راوړه
یوه ورځ ئې سیل کاوه
ناگهاد سره زوره شه
که کاتهٔ ئې لوی جهاز وه
شهزاده هغه ساعت
هغو وچه څوله ئې خوان
شهزاده کړه حال بیان
هغو وچه د اخبره
د جنئې تره تاج ملوک دې
په واسط کښې ئې مقام دې
د جنئې بلاد په ترتیب
په واسط چه برابر شئ
شهزاده تو ښه بسیاره
په جاله کښې کښیناستل دوی
ناگهانه په دریاب کښې
کشتئ توره په کښې ډېره
اندوئ حالهم تلله

د حساب له شماره تېر وو
له هر قسم مزه دار دې
جزیره کښې کړه مقام
ښکاره کاوه صبا بنما بنام
مرغان و ئې هوښیار
قمرئ زرگې ښنه طوطیان
دوی به هم راسره ځینه
په ښه رنگ او په ښه شان
په پنجره و کښې ئې بند کړه
جزیره کښې کرزیده
برابر د ده په غوږ شه
د سره و په کښې آواز وه
ورته وکړه اشارت
دلته څه کړې مهربان
د جنئې او د خیل ځان
تا ښتیا کړه له ظاهره
په ښه شان په ښه سلوک دې
دی څمونږ شاه نیکنام دې
بادشاه د ې د سرانديب
سرانديب له به بیا ورشئ
ځان سره کړه له طیاره
مخ په وړاندې روان شول دوی
یو ځای چینې شول په گرداب کښې
بند وې وې له حده تېر دې
په گرداب کښې ونښتله

پہ گرداب کښې سېنوان شول
دوه مه پاتې حق حیران شول
غوټه زاده [illegible]
چه ماهي [illegible] کښې
[illegible]
[illegible]

شهزاده خان [illegible]
[illegible]

جوړ کمند ئی زر له لاس
چه په ورانه ئی نظر شه
غږ دا هسې شلید نه
دوی جاله غاړی ته کړله
وه د غږه په یخ کښې غاړ
په کښې تخت د زبرجد وه
پراوده وه یو ښه ځوان
ښائسته پټ وه په لباس
چه ئی تخت ته وکاتنه
وچه دا ښائسته ځوان
وقت د مرګ ئی هم وه ښکلی
شهزاده چه ولید نه
ناګهاچه ئی کاتنه
اژدها وڅوك یی ځوان
ده ولاړ له ما خطا شوه
د واسط په طرف خم زه
اژدها ور سره شنه
شهزاده و دا په تخت
اژدها و سلیمان دے
زه ئی ناست یم په خدمت
د دے کوټی ځوکید ایم
سلیمان په خپل حیات
رب تا فضل په ما کړه
پس له ما په دا سی شان
په دی کوټه کښې حکمت دے

پسی پرېښو بی وسواس
ښکاره دوی ته پولوی غږ شه
چه نظر پرې پرېښید نه
د غږه لاړ ئی وینوله
په ښه نقش په ښکار
د زینت پر تمام حد وه
په ښه شکل و په ښه شان
هم ئی کوټه وه په لاس
هسې خط ئی ولید نه
دے حضرت سلیمان
چه وه دے له دنیا تللی
حیران پاتی و دم ید نه
اژدها ور ښکاره شنه
چه ته راغلی بی پرسان
خکه راغلم ییښه دا شوه
کوړ مړ لاړ که ور سم زه
دوی ئی لاړی ته سم کړنه
او ده څوك دے کوم نیکبخت
پیغامبر عالی مکان دے
فرښته په دے صورت
همیشه وړ ته ید ایم
وکړ رب ته مناجات
بادشاهت د راعطا کړ
بادشاه مه کړے پل انسان
ډیر عزت او برکت دے

ما و بیا کم کښې هوښیار
دا علم ته حوی د یار
حجره دا ندره مطلب
تحی د ښکلی درسته په طلب
خپله لاله دمه عادت
ورته سم لاړ دواړه
بیا جاله کښې ښیا ښتلی دوی
په زاړو په دعا شول دوی
وحجره رب العالمین

موږ آزاد کړه له غمه
خلاص کړه له غمګین
دواړه هسې دنګ ته هم
له دا خلاص ئی دعا کړه
سوال د دو ډیر قبول شه
په رحمت د رب نزول شه
په آرام روان شه باد
ویډ دوو ډیر ونه شو ارشاد

چه نظر وکړ دوی وړاندې | د دریاب په غاړه باندې
آبادي ئې ولیده | زرجاله ئې وویستله
چه دوی دواړو نظر کنه | ورته ښهر ښکاره شنه
داجنئ ئې پرېښود له | شهزاده لاړ شه بخپله
وچه حال معلوموم زه | بیا په بیرته به راځم زه
چه شه ښهر وته د ننه | نور ئې کړه له چا پوښتنه
ودې ښهر څه نوم دې | په څه نوم سره معلوم دې
وواسطه نوم ئې مشهور دې | په هر ځای د ده مذکور دې
شه حاضر سیف الملوك | په دربار د تاج ملوك
تاج ملوك ویل چه ځوانه | راغلې ته له کوم مکانه
چوته ځې څه دې مطلب دې | شان شوکت دې ډیر عجب دې
شهزاده وې قصې ډیرې | دي څما له سره تیرې
څوارلس کاله مې سفر | هر خوا وکړ لړ و بر
چه د ده په حال خبر شه | تاج ملوك په ژړا سر شه
وڅما یوه وریره وه | چه د نمر شان ئې بشره وه
ما دغه کړه له حوض یوړه ته | چوته یوئې وړه بل لوري ته
بیې مونږ یوئې مجاله | هیڅ خبر نه شو له حاله
شهزاده وې زه دوړاندې | راغلم زیرې مې در باندې
جنئ راغله سلامته | روغه جوړه امانته
دا ده دغه ځای ښکاره ده | د دریاب په کناره ده
تاج ملوك شهزاده دواړه | شو روان غاړه په غاړه
چه جنئ یوړه ته کاتنه | په خپله تره ئې نظر شنه
په جلدئ ورپاسیده له | تره په غیږ کښې ونیوله
سره دواړه ژړیدنه | یو له بله ځاریدنه
نور دوئ وغوښتله | داجنئ ئې کښېنوله

واړه یوځه شوله روان
پربنادی او په سامان
نور قاصد ئې طیار کنه
سراندیب ته ئې لیږنه
وپه ورو دې ئې کړه خبر
له دې حاله سراسر
شهزاده ته تاج ملوك
یاد ویل په ښه سلوك
که ژوندی یم په دنیا زه
هم خدمت به درکوم ستا زه
ډیر اسونه ئې طیار کړه
ورسره ئې خدمتګار کړه
شهزاده ته ئې فیلخانه
که پیشکش و واړه ښنا
ورسره ئې سپینه ونه
چه قاصد ور ته ښه ونه
سراندیب ته ئې یار ورا
مور و پلار ئې پر ځای
د جنئ ئې سره خبر

چه خبر ئې واورېدنه
زر واسطه له روان شونه
تاج ملوک شهزاده دواړه
بهر ووتله فی الحال
دواړه ورونړه چه پوهاشو
دواړه ورونړه په یو وار
چه بادشاه لوړ ولیدنه
پلار او مور او تره ئې واړه
پس له هغه کښېنا ستنه
دې بدحال ور تواڼېنه
هم ښادي وه هم ژړاوه
بیا بادشاه را بهر شنه
شهزاده له ئې عزت
ډېر ئې ورکړله پیشکشونه
زیات له حده ئې مدار
شهزاده د خپل سفر
په مجلس کښې حاضران
بیا روان شو په ترتیب
چه ئې لاړ له خپل کوره ته
بادشاه وېنوه له لاسه
خوب خوراک ناسته ولاړه
کله سیل به ئې د ښکار کړه
یوه ورځې گرزینه
د ده یار سعد ملوک وه
یو سپاهي ور سره تنه

هغوی لا خوشحالیدنه
ور سره ډېر عالمونه
هم لښکر ور سره واړه
د بادشاه په استقبال
په ثنا شکر د خدای شو
لاړل کور ته په تلوار
لور ئې زر ور پاسیدله
ژړېدله سره تر غاړه
نور ئې کړه ترینه پوښتنه
دوی به واړه ژړیدنه
هم خفقان وه هم خنداوه
ور سره تاج ملوک وند
ورکاوه به هر ساعت
قسم قسم بند دختونه
ور سره کړه په بار بار
حال بیان کړ سراسر
کل شو پلټې حق حیران
په طوف د سرانديب
شهزاده د دربار لوړ ته
وچه کښېنیښه تخت د پاسه
د بادشاه سره شو ولاړه
کله سیل ئې د بازار کړه
یو ځلمي ئې ولیدنه
ولې عمر ئې په دوک وه
څه بیکار ئې پر کاو نه

شهزاده هغه ساعت
سعد نوکر ته اشارات
وېچه ورشه دغه ځوان
حاشا ځای نه خلاص کړه روان
کړه سپاهي ئې بیا بد
لاړه روان ورپسې سم
شهزاده ور په هغه دم
شو روان په هغه دم
په پرده کښې کښېناستم

57

نور ئې وکړه تپوښتنه
ماته وکړه خپل بیان
دلته راغلې په خرشتان
راته وښیه خپل نوم
هم وطن کړه دا معلوم
ده وو مصر مکان د
چه مشهور په کل جهان د
نوم لرم سعد ملوک
یار د بادشاه سیف الملوک

پیری

پہ بیړۍ کښی سره ناست وو
ناګهانه پیښ طوفان شه
بیړۍ دړے وړے لاړه
زه خود پاتی پہ تخته شوم
لس شپی ورځی اوبو وړلم
یار چہ لاړ شہ لہ دنیا نه
وژلے نه شمه خیل ځان
نه وطن ته مِ رزړه کیږِے
پہ خپل یار پسی زهیر یم
چرم نشته پہ کښی یار
بی لہ یار وطن اور دے
چہ دیار نښی بښکاریږِے
لہ مِ پلار هلته وزیر دے
هیڅ پرِے نه لوم پروا زه
اوس بہ ګرزم پہ سفر زه
بیس لہ مرګ مِ دہ طمع
دہ چہ وکړے لے خبرے
شهزادہ بانہ بلِ اور شه
لہ پوده سے نه لی اختیار
وچہ زه دِ هغه یار یم
سعدِ ملوک چہ وکا تنه
یو تر بلِ شو سره دواړه
لہ تیر حال ذړیدلہ دوے
بادشاه هم د سرانذیب
شه حاضر هغه ساعت

نو ریاران پہ طبع راست وو
نور تاریک واړه جهان شه
لاړه شه دوب شه خلق واړه
پہ عمو بو کښی آخته شوم
پہ دے ځای راوختلم
زه جدا شوم لہ اشنا نه
داسی ګرزم سر ګردان
نه بونه خلق مِ یادیږِے
همیشه دځان پہ ویر یم
پہ وطن مِ نشته کار
پہ مثال د کافر ګور دِے
پہ بلِ یار ئی اور بلیږِے
دیری ئی ملک دیری جاګیر دے
چہ لہ یار یم جدا زه
یو خوا بل خوا د زړه زه
چہ دیار سره شم جمع
پہ دی شان سره ظاهر ے
بنکلے رنګ ئی شوے سکور شه
رابهر شه لہ یو وار
یار دِ نه یم خدمتګار یم
شهزاده ئی پیژانده نه
پہ ژړا غاړه پہ غاړه
او پہ راوس خوشحالید لہ دوے
دا حال واوریده عجیب
حال دیاره د عزت

خلقتونه ئی رنګ رنګ
راطلب کړه هغه د رنګ
د دوسے دواړه و ئی بالیم
پیره وکړه لہ هغه نه
دواړه دوے پیرو مقام
لہ غونډ نه پر آرام شو
تیر حالونه پیرو یار دوے
هم د دل هم بر خفه دوے
او د هغه جشن چه بنکاره

شهزاده ووه راوښتل
ملکه د هغه نوم و ووه
زړه نه نوم ئی بنه معلوم وه
بیوه دی سیف الملوک
وه سره د سعد ملوک
خوشحالی ئی باغ کښی کړلو
ملکه نه ووه پیریانه
وچه زړه ئی ...
اوکه نه اول ...

هغه ښسته نازنینه
ملکې سره خوړ بله
سعد ملوک چه ولید له
وِچه ای شهزاده ورور
شهزاده ویل چه ښتا شوه
ملکې ته نور ګویان
وِچه کوره شه بیداره
پدی کار کښې وکړه زور
هغې وِچه خیر به ښینه
ملکه لاړ له کورته
وِچه موری داساعت د
شهزاده سره احسان
موری وِچه ښتا په نیت
جوړ په دغه حال کښې لالی
ملکه ئې ولید له
خوشحالی ئې وکړه ډیره
بیائی وکړه په دا شان
چه حال وایه د رالله
دی ویل رب مهربان شه
دهغه په برکت
بیا جمالی کړه پوښتنه
دی ویل دګل مثال د
مکر یو بدیع جماله
بیا جمالی وِچه خوان
ملکې وِچه ښتیا زه

سراندیب ته به راځینه
ناظره نوم یا دید له
نهایت ئې خوښه شوله
داجنئ سول کړی لی اور
دا را پورې دِ پیدما شوه
شهزاده شه له دې شان
پدې کار کښې شه هښیاره
چه زیاتی ترِ نړوِی نور
له دیو خپل را ور سینه
ورنزدې شوه خپلې مور ته
کره خدمت دِ د خدمت د
دی په کار په دل وجان
دې خمونږ مصلحت
شوه ښکاره بدیع جماله
ورسره ترغاړه شوله
له حساب له حد تیره
ملکې ځنی پرسان
دخپل کور درسید لو
پیښ په ما بانِ یو ځوان شه
تن خما شه سلامت
چه دا ځوان به خرشان ونه
ورلګ دده دحسن سیال د
ده دده دحسن سیاله
هلته پیښ شه په خرشان
کړم خبره تا ته دا زه

فوزم و ځوان سیف الملوک د
پرینبر ښتان پرینبر سلوک د
بلا زلی مصر کښې سلطان د
چې ښکاره په کلی جهان د
ښتا ښهره لی ده لیلی
چیرته نقش و لیلی د
ښتا ځهره بابه مین د
ښتا لیبی عشق د
همرته غم په ضرور د
ښتا له غم

پیر پیدا زړه بانه ځورد
ښتا له غم بې آرام د
پیر زړه پر صبح و ښام د
ښتا له غم سر ګردان د
رسوا شوی په جهان د
ښتا له غم په نار دود د
پیدا فریاد او په زاړ و د
ښتا له غم دی په ملا د
یو ساعت ورباندې ګلا د
ښتا له

ستا له غمه ډیر زهیر دی
ستا له غمه په فریاد دے
ستا له غمه په زړه تنګ دے
ستا له غمه نا قرار دے
ستا له غمه ئې زړه شین دے
ستا له غمه بے مجال دے
ستا له غمه په غوغا دے
ستا له غمه ډیر زبون دے
چه جمالې ته دا شان
په ظاهر شوله غمګینه
وې چه اې ملکې خورے
کله مینه د پیریانو
سودائي به د غه ځوان وې
نه د مینې ئې مرض شته
دا خبره نه منم زه
ملکې وې شه خبر ته
ورسره به خوامخوا زه
هم به وکړے په ښکاره ته
کړې مونږ د غه وعده ده
بیا جماله شوه ګویانه
وې چه ځئ چه واړه ځونه
ملکې وې وکړه واده
چه په باغ کښې په ښے شان
نور ئې باغ له په شتاب
شهزاده له ئې فی الحال

همیشه د ځان په ویر دے
نور له هر غمه آزاد دے
آواره ئې نام و ننګ دی
ځکه تل په زړه افګار دے
اسویلې ئې آتشین دے
تل په سر ګښې ئې ستا خیال دے
نور له هر څه بې پروا دے
روغ ئې مه بوله مجنون دے
ملکې وکړه بیان
خو په زړه ئې زور شوه مینه
دا خبرے مه کړه نورے
دَه پوره له آدمیانو
ځکه هر خوا به روان وې
نه ئې ما سره غرض شته
او نه خیال ورته کوم زه
هم په دے وکړه باور ته
بنه دیدن وکړه مستا زه
بنې خبرے ورسره ته
پوره شوے اوس مه دَه
ملکې ته نا ګهانه
اوس د باغ وکړو سیلونه
ځوک لیږه مه په تلوار
بنه طیار کړئ بو مکان
د سیل واستوه اسباب
بیل مکان کړ بنه سنبال

باغ له لاړه سیف الملوک ورسره سعد ملوک دواړه ځان له کیناستل چه مجلس ئې شروع کړه ملکه جماله دواړه سهیلې ورسره واړه شوه د باغ په لور روانه پیرزنه شان سرود ګویانه واړه وجد کړې له مجلس [illegible]

دنکا زنک کړل پیدا ساز و نغمه چه مجلس ئې [illegible] نور ئې [illegible] شوه نور ئې [illegible] بیدار او جماله ته ئې [illegible] نامیښاهانه [illegible] دیر و درو [illegible] ورو ورو [illegible] زړه خپه [illegible]

چه خیمی ته ړسید له
شهزاده ځان له سرود کړ
سینه سوی په ژړا وه
وچه ای ځما د لداره
ای ځما د زړه مرهم
ای ځما د سترګو نوره
ای چه ته ځما لیلا ئے
راشه ګوره خپل مجنون
راشه ګوره خپل مهجور
راشه ګوره خپل بیمار
راشه ګوره خپل عاشق
چه جمالی داخبره
بل د زړه په سر ئی اوړ شه
له ملوک شوه دوچنده
ځان ئی جوړ کړ چه ورځم زه
بیائی صبر کړ اختیار
نور په بیرته شوه روانه
ځان له باغ کښن ګوزیده
خوب پړ راغی پریوته
شهزاده چه سرود بس کړ
یو خوا بل خواګرزیده
چه نظر ئی په جانان شه
چه نظر ئی په دلبر شه
چه نظر ئی په دلدار شه
چه نظر ئی په آشنا شه

هلته غلی ودریده
په سرود ئی د زړه سود کړ
ځان سره په داوېناوه
راشه راشه رب دپاره
خلاص م کړه له دے ماتم
ځان خبر کړه له دنخوره
ولی دومره بی پروا ئے
خنګه شه په غم زبون
چه دے ځومره په ضروره
په غمونو ګرفتار
دروغژن دے که صادق
له ده واوریدی نادره
بشکلے رنګ ئی سوے سکور شه
دهغه په مینه بنده
ملاقات ورسره کړم زه
وچه بنه نده تلوار
په مطلب پوه ئے حیرانه
پټه ورو ورو ژړیده له
په یوځای کښن اوده شو له
دباغ سیل ته ئی هوس کړ
په جمالی ودریده نه
وړته پاتی حق حیران شه
لیونی مجنون اوتر شه
خواب زړه ئی تار په تار شه
په ژړا وه په خندا شه

نوری ئی کښیناسته پری جیل
سری ئی پوری ئی کړه بی درده
زړه ئی کښیښوه بی ویسواسه
ورو ورو خپل ولاړ ندوباره
ورو ورو خپلی کلی ولاړه
تماشه بیرته ئی بیا کوله
چه ورو ورو پریده ئی نه
کړه بیرته حال ئی ورته بیانه
کړه وصال ئی خپل بیان ته
چه ئی وا اوښتی ئی

زړه ئی جمالی ولیده
شهزاده ئی خوب وتښتیده
پریښوده ئی ولیده
ورو تیر یې کړه نی فی الحال
نور ئی وچ ځوځی کړه جمال
بی ادب شو چی ځوان
دا نه ناست نی چه دیار
زړه وویستم له کار

شهزاده

شهزاده وچه مین یم
شه خوراك مِ د زړه خون
زړه مو ړه دے له دنیانه
ته پلوکړه له مخ پوړ ته
پټ چه مخ دِ په حجاب کړ
پړده ستا په مخ شوه باندِ
راشه مخ راته ښکاره کړه
نوری زر هغه ساعت
بنه خوږ ے خوږ خبرے
شهزاده ته دِ څوان
قصه خپله سر تر سره
شهزاده ورته خپل حال
بیا جمالی وِ چه یار
سړی واره بی وفا دی
شهزاده ورته قسم
وِکه ما کښښ وفا نو وے
زه به نه وم دا شان
ماد مصر بادشاهت
هر طرف ته بی مجال
بیا جمالم شوه گویانه
در ته وایم هوښیاره
ولی خپل مِ نه دے واك
نوربانو نامه مِ خور ده
خما واره واك اختیار
له هغه دِ رضا کړله

زه په تا پسی عجمن یم
مرم گوان مِ شه ژوندون
مړ به شم بے له تانه
لږ و گوره خما لوري ته
په او ریځ کښښ د آفتاب کړ
سپوږمۍ ته د کړ له لاندِ
غم له مانه هواره کړه
کړ لستوني خپل او وحت
دے شروع کړلے نادر
ماخبر کړه له بیان
راته و کړه برابره
واره ووِ په کمال
لاس په سر کړه له دے کار
کل بی پټ بی پرواد ے
وکړ زر په هغه دم
خما مینه ښتیانو وِ
بے آرام سرگردان
ستا له غم کړلت پټ
گوزیره لے یم دیر کال
وِچه دا اوره له مانه
چه مینه یم په تازه
څکه دِ یم شه خساك
ماته گرانه لکه موږ ده
دهغه دے دهر کار
زه رضا یم پخپله

شهزاده وچه کوم خواده
نوربانو چرته پیدا ده
راته و ښیه چم لږ ده
په کښښ د پرخله کوم زده
بیا جمالی وِ فی الحال
که په تللو مه کړه خیال
وږ د بر ته وکړ ے منزلونه
ورزه به د بر ته شی پر کال لوغونه
زه به دیو له تاسره کوم

٦٢

کار وبار به ښتا بوره کوم
دوی چه د غم مصلحت
ورواده دو کړه په بستر نیت
ناگهانه په صبا ښتم
مجلس پاتی یم وز اشم
نوازحصت شو له جا لر
مجرم ده لاده شه اشنالم
جه جاله وړی عالم
سهیلی ته په ښیبیدلم

نوری خان بہ خپل پہلنہ
سہیلئ چہ پاشید لے
ملکی ورسرہ خور ہم
وچہ پاسوی جمالہ
بہ وروورولی پاسولہ
ملکی ورتہ منّت
وچہ دا منّت کوونہ
چہ ملوک تہ یو کنداز
ناظری خوزئی داشان
موری ہم زاری کولہ
چہ ملکرے شوگ دوی وارہ
بیا طلب ئی کرلے فرشونہ
زرین تخت ئی ہم طلب کو
چہ مجلس ئی برابر کو
ملکہ ئی زر پاسیدلہ
شہزادہ لہ ورغللے
وچہ پاس مہربان
بہ عزّت او بہ منداز
شہزادہ خان برابر کو
بنہ سنبال ئی کو خپل خان
چہ مجلس تہ شد ننہ
شوہ او چتہ بہ تلوار
دی ئی و بنوہ لہ لاس
خان سرہ ئی کبنیناونہ
سہیلو چہ بہ کا تنہ

زراودہ کو ہغہ درنگ
بیا ئی لوبے جوڑے کرلے
او دریمی ددوی مور ہم
چہ بہ لوبو شی خوشحالہ
بہ خندا ئی وینبد کرلہ
کو شروع ہغہ ساعت
ہم زاری او فریاد ونہ
تہ بنکارہ کڑہ خپل دیدار
منّت کو ہغہ زمان
دا خبرہ ئی غوښتلہ
نور جمالی کیبنوہ غارہ
رنگارنگ بہ بنہ نقشونہ
بنہ مکان ئی جوڑ عجب کو
سم رستئ ئی جوڑ اختر کو
ناظرہ ور سرہ شولہ
ورتہ ورانہ ودریدلے
زہ چہ لاڑشو تر جانان
دیدن وکڑہ د دلدار
زرین تاج ئی بنہ بہ سر کو
پس لہ ہغہ شہ روان
نور جمالی ولیدنہ
راغلہ مخی لہ دیار
زرئی بوتہ تخت دپاس
بہ عزّت بہ ئی کاونہ
شہزادہ ئی ځوښیدنہ

بچالہ ددہ بہ بل خوانہ
دوی نظر نہ کاوہ چانہ
نوری جوہر چہ کمہ بہ بسیار زونیم
بہ رنکل رنکل بہ آوازونیم
ستر طیار ئی کمہ سپی ورد
دعملین بہ کیبدہ سودر
چہ مجلس وارہ تمام شیم
خلق لالہ بہ خپل مقام شیم
شہزادہ بدیع جمال

ہلتہ پاتی شد فی الحال
ملکہ بدری مور
ورسرہ ناظرہ خود ہم
یکتا سیتہ ہغہ ساعت
نور ہغوی ئی کڑہ خفت
ملکہ وبل چہ خوری کے
خاطرہ تہ کوی
دہ بہ وکڑم یو سوال
چہ د زڑہ نہ شی ملال

شهزاده خمونږ مهمان دی
ستا له غمه سرگردان دی
لو ویل خمونږ دا شی
نور جمالی هغه درنگ
چه بخیله دی کار
نور بانو که رضا شینه
زه به هیڅ پر کښن ندوایم
دوی ویل چه په څه شان
هغه خای له ودتلل گران دی
بیا جمالی وچه دیوان
زه یو دیو به ورسره کرم
تاسو خط پربند زینت
شهزاده د په دا دم
زه د ده درا تلو پوری
نور طرف ته د شهبال
وچه واوره مهربان
مونږ شخه یو شهزاده دی
ستا په لور بانو مین دی
د جمالی هم نظر و اوس
دا هم شوه پسی رنخوره
اوس رضا خمونږ کیږی
چه جماله ملوک دواره
چه کاغذ ئی برابر کره
نور ئی دیو داو بالسه
وچه اوس پیر دا زمان

هم لی کړی لوی احسان دی
له عیان څه بیان دی
تر دده شر دی د ستا شی
جواب ورکړه هسی رنگ
خمانښته څه اختیار
یا مړ پلار حکم کوینه
راضی ستا سو په رضا یم
دغه کار به شی آسان
مگر تاسو ته آسان دی
راسره دی هم پیریان
دا مقصود به ئی پوره کړم
ولړ و بنکوی دا ساعت
خی په لوری دا دم
پر دی خای کښن به یم خوری
د کاغذ و بنکوفی الحال
پر پیریانو کښن سلطان
لوی نسب خانزاده دی
زیات له حده دیر عجب دی
چه په ده شد برا و اوس
تو قد و شوه بی دستوره
دا صلاح که ستا خوښی
په نکاح شی لاس ترغاره
تیر جمالی ته نظر کړه
ورته حکم ئی دا کنه
خمونږ خای ته شد روان

شهزاده پر ستا د پاس
دستی و اخله یو سوبر
ریبوه ئی سلام مت
خمونږ خای له امانت
دی چه هلته ور سی نه
سوال ئی جواب په خلا کوینه
شهزاده ئی پر ستا سو ستر
دیو روان په هغه لوری شه
دیو پر تلو کښن وه محکم

زر داخل شه پر ارام
نیکاوله لیک لا لیغی و نقشهبال
نور بانو له لا لیغی وو لیکوینه
شهزاده ئی ورو ورلیکوینه
دیو به بیا ورو ور کل ترنه
نور بانو چه ولیکوینه
شهزاده ئی وزانه
شهزاده باندی شو حیرانه
فلک پیو و ورو نا کهانه

نور لی وچه څوک نی څوان
شهزاده اوّل سلام کړ
سر تر سر لی پیان
نور بانو چه تر خبر ے
نور ئی وینوه لړ لاس
وخفه چه نه شی بنور
که د نیکو نصیب ستا وے
ستا مقصود به واړه سر شی
نور د ده هر ساعت
بیائی وچه شهبال ـ
دی هاله بیر تر راشیند
مناسب دے چه پاسوند
څما کله داخو بنیبز ے
اوهور ے به هم جماله
نور اسباب ئی طیار کنه
چه نزد ے شد ځای د بنکار
تد لی په دے مقام
زه ورنبیٔ شهبال ته څم
نور بانو تر لاړه وړاند
ناګهان څو دیوان
شهزاده ئی واخستند
کړ حاضر ئی په تلوار
شهزاده چه و کاتنه
وه ویل کنډ شهبال دے
هغه وویل چه څوان

څنګه راغلی مهربان
پس له هغه لی کلام کړ
وړ تد تیر کړ په بند شان
بنی بنی واوریدی نادر ے
وچه کښیند تخت د پاس
دا ځای وکنږه خپل کوږ
اوږوند ون باقی څماوی
غم به ستا له زړه بهر شی
ډیر کاوه مدار عزت
بنکار له ترتللی دے فی الحال
چه بند موړله بنکاره شیند
پسی هلته روان شوند
چه به عمر پر تا تیر ے
وے په تا پسی ملا که
لاړل دواړه دوا تنه
نور بانو وکړه وار
څه قدر وکړه آرام
پراحوال ئی خبر ومه
دے شد پاتی په ځای باند
شول حاضر هغه زمان
په هوائی پوړ تد کنه
د دیوانو په دربار
یو غټ دیو لی ولیدنه
چه په هسے جاه جلال دے
ما خبر کړه له بیان

ملکه چه تا پیو له
تا له دیو خلاص کړه له
تا له دیو ته ترخ شان کړه
واپیره دیو قتل کړه پیو ته ترخوان کړه
دی ورته وا ده وکړه تیره
ده قصد کړه ور ستا تر بو سیره
شرنګ کړه ور لو کیږد اروه
دغه دیو چه لو په اروه
دی دهغه مری پلا اروه

٦٥

چه یقین تی خبر شوه شد
د قاتل ور تر بنکاره شد
نور لی ور چه د تحکیم کړی
بنه نوان تی پر د ادم کړی
د ده قتل د کار
اوس تی نشته بله لار
نور بانو چه لاړه شوله
تر شهبال ور دغه له

سر تو سر لی شهبال
شهبال وچه خه شه څوان
دیوان گورزی روز و شب
هسی نه چه گرفتار شی
نور شهبال هغه ساعت
نوربانو تړلی ویدرو مه
نور بانو او شهبال دواړه
چه پرځای ورسیده نه
یو خوا بل خوا وزغا بښتنه
ورته وچا پیر یا نو
نور شهبال هغه زمان
وچه څه گړندی ورشه
خماخیل دی د غه څوان
له دی حال شه خبر تر
چه قاصد ورسید نه
هغه دیو هسی جواب
چه قلزم دی خمانوم
ما قاتل دی اوس مونده لی
اوس که دی خما له لاسه
زه به ځنگه په جهان
که مرسر ورسره ځینه
مه به شم پدی ننگ
چه قاصد شه راروان
خبردار ئی په احوال
شهبال زرزر حکم ورکړه

خبردار کړو پدی حال
هغه څوان دی خماخان
د دی څوان کوی طلب
په دیوانو کښی حصار شی
رااوچت شه په هیبت
کړه دیره لی را معلومه
شول روان غاړه په غاړه
شهزاده لی نه مونده نه
له هر چای کړه پوښتنه
چه څوان ورکړی دی دیوانو
یو قاصد کړ ور روان
دیو ته وایه چه خبر شه
چه وریښن نه شی نقصان
فکر وکړه لرو بر ته
حال ئی واره و وایه نه
ولېږ ورکړ په شتاب
په دیوان کښی معلوم
په خوار و لاس له داغلی
ژوندی لاړ شی بیوسه اوس
چا ته پوره نه کړم چشمان
پریه ضایع لاړ دی شینه
دی به ورته کړم په جنگ
په تلوار هغه زمان
سرتو سر کړه شهبال
دستی جمع لی لښکر کړه

په برزو زور او په قوت
شه روان هغه ساعت
چه قلزم شه خبردار
هغه هم کړو خان طیار
یو طرف او بل طرف
شو سره لښکری صف صف
قتال کړه پر هغه شان
چه جهان پر کښی طوفان

ډیر ئی فلک کړل ډیر
ډیر ئی ونیول بندیان
ډیر وراک کافر قتل شو
د قلزم پر حمله مصلحت شو
د لښکر خوښ شو سلامت
شهزاده ئی کړه عزت
دا روان شه د شهبال
نور د بابا نیم حال
قلزم ورسی

ورکړی

دیرلی عذر معذرت کړ
دشهبال چه شو نظر
په تلوار هغه ساعت
ورسره شو لاس تو غاړه
زيات له حده ئې مدار
نور له لاس ئې نیوونه
بیا قلزم ته ئې وویار
چه راوستي د داخوان دې
مادر کړې دي امان
نور قلزم له ئې خلعت
هم قید یان ئې کړ رخصت
پس له هغه نور شهبال
تماشې ئې وکړې ډیرې
اول ورسید خبر
چه قید شه سیف الملوك
او جماله له خفقان
خلق واړه په ماتم شول
بیا خبر ورسید نه
شهزاده ئې سلامت
شول خوشحال خلق واړه
سعد ملوك بدیع جماله
شهبال جمع وزیران کړل
نور ئې جوړ هغه زمان
وچه وا وري وزیرانو
دا میلمه چه دي راغلی

قسم قسم ئې منت کړ
شهزاده ته برابر
شو له تخت وراوچت
تماشه کړه جهان واړه
ورسره وکړ بسیار
ځان سره ئې کښیناوه
فکر شو وکړه هوښیار
داد ما بانه احسان دې
باقي مه کوه خفقان
دیو بند وکړ هم دولت
په خلعت او په عزت
زيات له حده شو خوشحال
له حساب له حده تیرې
سراندیب ته برابر
شو بیهوش سعد ملوك
په ځای پرېوته بې ځان
چه خبر په سعد غم شول
چه عظیم قتل وشنه
دستي خلاص کړ امانت
غلبه دغم تر لاړه
هم په خود راغله فی الحال
هم راتول ئې امیران کړل
مصلحت کړ په داشان
امیرانو سردارو
دبه ید لې کوز پېدلې

ورکړم بدیع جمال
خلاص مې کړې له رنجه ملکه
تاسو بیا کړې حیله حیلینه
تول بنګاره کړې بندو بستانه
هغه وچه چه خونږ رها ده
هم هغه عظیم الشان ده
شهزاده چه خوشي وران د
هسې په جسم خوښ

67

هغه دم ئې دې دیوان
سراندیب ته کړل روان
وچه دا وی ئې جماله
کوم ته دا دشي فی الحال
ملکه ناظره د واره
سهیلی ورسره واره
هم بادشاه د سراندیب
په بند شان په سر نوشب
کړ دو

په هوا کښې لاړل پورته
څو ئي کړه د مصر لوري ته
جلوه ئي وکړه منزلونه
زر په مصر داخل شونه
چه په مصر شول دننه
ښتو په مصر کښې چه ورشونه
په دربار د شاه صفوان
شول حاضر واړه ديوان

و پادشاه ته چه ورغونه
مونږ ليدونه لره مينه
وزيرانو وويل ...
غم د ... په دوه ...
په فرزند ... واړه ...
فرياد ... په ده ...
... هغه ...

کډ نور څوک د راتللو وند
ورسره سعد ملوك
لدواسط دعالم
ديوان لاړلے په تلوار
دا ياد شوي چه څوك وند
بيا بادشاه ويل چه څوانه
اوس واده د بندچوړېږے
څه واده دهغه ځوان وے
څه واده دهغه چاوي
چه حاضر د پلار و مور شي
ستا واده نه شي دخونه
شهزاده وچه سلطان
دغه مينه مړوه زيا ته
اوس چه تا سو کوله ياده
که هغوي دلته کښېناستي
ستا سو هم په کښېنولئ ده
ورکي نه دي شاه صفوان
نوړ ديوانو ته في الحال
وچه زر کړئ روانېږئ
ډيرئ ورکړلے سوغاتونه
وچه يوسئ دامالونه
ورته وايئ چه زر پاسه
د ملوك واده طيارېږدے
خپل په دي واړه خبر کړئ
نور ديوان هغه ساعت

واړه راولئ په مينه
هم به راشي تاج ملوك
راشي نور ورسره سم
کاروبار ئي کړ طيار
همه واړه حاضر شونه
اى ملوك څما جانه
خو څما زړه نه ښه کيږي
چه جدا ورنه خپلوان وے
چه تر مورو پلار جدا وي
يارا شنا ورسره نو نه شي
په عالمو کښې څه کنده
ډير ښه ده مهربان
ولى نه مې ويل تا ته
څما دغه مدعا ده
لوى عزت به په څما شے
په جهان کښې سرخروده
نوم خور دے په جهان
حکم بيا ورکړ شهبال
دستي مصر ته رسيږے
خلعتونه دولتونه
شاه صفوان ته پيشکشونه
څه ادم ته بي وسواس
مگر تاسو ته حصار دے
کار د تللو برابر کړئ
واړه والوته اوچت

نور دیوانو وچه اوس
هغه خوی ئي پیدا دے
زیرے یوسئ چه بهر شي
چه دیوانو دا خبر دے
په جهان کښې خوشحالي شي
عالمونه خبریدند
ملائک زیری په صفوان
چه خبر ئي واوریدند
لاړ دربار ته بي وسواس
نور دیوان شو په تسلیم
کړل ئي وړاندي کاغذونه
چه معلوم ئي احوال کند
وچه جوړ کړې په شتاب
د بدیع جمال دپاره
هم دپاره د شهبال
نو ړ په لوړي دارم
یو عفریت وکړه تلوان
استقبال ته را بهر
سعد ملوك او تاج ملوك
شاه صفوان ته هم واړه
مخامخ چه سره شول دوي
چړئ وشه ملاقات
بیا دربار ته شو روان
شول د ننه په دربار
پس له هغه بیا شهبال

دی دي نه کوي افسوس
په ارم کښې په خندا دی
د فرزند په حال خبر شي
هلته وکړلي ظاهري
ځای په ځای مبارکي شي
په بنا دي جمع کیدنه
وکړ زر هغه زمان
صفوان زر را پاسیدنه
کښیناستر د تخت د پاسه
په ادب او په تعظیم
ورسره کل پیشکشونه
نو ړئ حکم واورونه
د سفر تو شه اسباب
پیشکشي ئي کړه طیاره
د ير اسباب ئي کړ سنبال
شول روان په هغه دم
کړ شهبال ئي خبردار
هم شهبال شه هم لښکر
ورسره سیف الملوك
ودر یدل غاړه په غاړه
شول ته غاړه یو تر بل دوي
خوښ شول دوي له حد زیات
شاه شهبال او شاه صفوان
سره دوي په دار مدار
هسې حکم کړ في الحال

وچه هغه جوړ ت زړه نونه
کړي بنا ئستر په خلقتونه
هم په بنا ئستر کړي معلومونه
کور کړي او بنا رونه
حجره چه حال ... نشینه
هغه ... کړونه
ښیړه ... ښتان
کړي ... بنا ... سا...

زړه دي په هم چوتر لعلونه
هم دیوې او مشالونه
سرود و نغمې آغاز کړل
مجلسونه ئي بنه ساز کړل
خلوتونه وړتي عیش عشرت وه
د نعمتو ډکې په کښې نعمت وه
نو د ملوك بدیع جمال
په نکاح ئي کړل خوشحال
چه نکاح

اودښتي په پروصال
دجمالي وه خوشحال
شاه صفوان به هر ساعت
دخپل رب کړه عبادت

خاتمه

دا قصه که د ملوک
ښه یاد وي په سلوک

چه نکاح ئې سره وشه | د ملوک خاطر پرېښد شه
دواړه له کاروبار ✱ | چه وزګار شو واوره یار
ډېر خوشحال شه صفوان | هم شهبال په دغه شان
پس له هغه بیا شهبال | ځان سره وکړ دا خیال
که دا ځای سیف الملوک | وي خوشحال په سلوک
ولې بیا وطن ښه خیر دی | په هر ځای باند عزیز دی
مناسب دی دا زمان | چه شي مصر ته روان
نور ئې حکم په دا رنګ | دستي وکړ هغه درنګ
ډېر لښکر د تیار شینه | چه ملوک مصر ته ځینه
چه طیار ئې کړ لښکر | هم اسباب ښه برابر
نور شهبال وېل فرزند | ای ملوک بهره مند
مناسب دی چه یووار | وکړې مصر ته رفتار
چه په مصر کښې آرام شې | په خپل باند مقام شې
ملوک وېل چه خوښه ستا ده | ستا رضا خما رضا ده
نور ئې جمع هغه دم | تول عالم کړل دا ادم
شهزاده ئې په عزت | له ارمکه کړه رخصت
تر نز لاند شول دیوان | په هوائي کړل روان
کړل ئې مصر ته د ننه | ډېر معطل په کښې نه وو نه
چه په مصر کښې ای یار | دوې د ننه شول هو ښیار
ښاد نامي وغږېدله | خلقي جمع کېدله
صفوان وکړ خیراتونه | ډېر ئې وړ کړ نعمتونه
تخت ئې ساز کړ په سلوک | پرې ئې کښیناوه ملوک
هم ئې تاج وړه ته په سر کړ | بادشاهت ئې واړه د ر کړ
نور ملوک به په دربار کښې | وه دوړخ په خپل کار کښې
ښه واهمي تر غریبان وو | ډېر خفه تر ظالمان وو

او د دې قصې بیان
دې له نقله په خلاف
محمد خیر البشر
په قصه کښې د دجال
د عالم هغه پرېږدینه
مګر بیا چه خلقو دېر
پېښاوري میان محمد
کتابونه ئې کړل جمع
د کتاب ئې برابر کړ
هسې سوالګوي هر زمان
د ګناه کړې ور معاف
نور د هم فضل وکانه
له دنیا نه به د خپنه
رب د وکړې پر کرم
چه نیکان له دې دنیانه
تونه پاتې نیک عمل شې
او بدان چه کړي سفر
چه هر خوک په عمل کوینه
امان را کړې یا الله

د تمیم هم په داشان
له خوک وکانه انصاف
په مشکاة کښې سراسر
د تمیم بیان کړ چال
نور څه نور څه پسې څینه
کړ طلب له حده تیر
ډېر کوشش وکړي حد
د صحیح قصې په طمع
په چهاپه کښې ئې نور ورکي
چه د پاک غني سبحان
وار په پوچ عبث ګزاف
خیر د پېښ کړي ور ته وړاند
د دروغ به پاتې شینه
چه دانه شې وله غم
سفر وکړې وار مانه
هم هوړې ور سره مشې
بدې په پرېږدې سراسر
دې شریک ور سره وینه
د هر هر قسم ګناه

ګناهګار میان محمد دی
خو ایمان ئې په احد دی

تمت الكتاب بعون الله الملك الوهاب

الفنامه
بسم الله الرحمن الرحیم
الف امان غواړه له ناره
ب بندګي کړه اختیاره
پ پرېږده له خودۍ
ت توبه کړه له غفاره
ث ثنا کړه نابود نسبه
ج جهان نابود دلداره
ح حق بین اوسه دلداره
۷۱
خ خالي کړه زړه له غیره
د دوېن مشر اې یاره
ذ ذاکر شه خپل ستاره
ر رحم او ورځه له اغیاره
ز زاهد شه عبادت کړه
س سر عوض کړه خپل اختیاره
ش

ش شاکر شه په نعمت کښې
ض ضرور په بدن کېږده
ظ ظاهر په علم پوهٔ شه
غ غني په دغه ذره شه
ق قدم په غیر کېږده
ل لطیف لکه سور گل شه
ن ناظر حاضره پرده شه
ه هر دم واصل له ده شه

ص صابر شه له دره باره
ط طالب شه مطلوب غواړه
ع عاجز مه شه یکباره
ف فارغ شه له مرداره
ک کمین شه لکه خواره
م مانده مه شه له خاره
و ویرېږه له قهاره
لا الف غني ترغاره

ی هم یو غواړه یو گوره
آگاه اوسه له دیداره

تمت تمام شد

خاتمة الطبع

الحمد لله والمنة که کتاب هذا اعني قصه سیف الملوک سابق ازین چند مرتبه این کمترین بلکه دیگر مستاجران کتب پشاور قصد طبع وی نموده بودند مگر بباعث نسخهای متعدده که هر یک باهمدیگر مختلف و بی ربط بودند ازین سبب قصد طبع وی کسی نفرمود مگر الحال احقر العباد از فضیلت مآب مولوی احمد صاحب دام فیوضه التماس نموده قصه هذا را از سر نو تصنیف کنانیده طبع نمود امید از شایقان آنست که در حق این کمترین دعاء خیر مبذول خواهند فرمود

اشتهار

چونکه کتاب هذا از مصنف وی که الحال حیات و موجود است و باین کمترین اعنی میاں محمد [illegible]

72

بیع نموده است لهذا حسب [illegible] قانون [illegible] ۱۸۶۷ع داخل [illegible] گورنمنت کرده است [illegible] جسٹری [illegible] قصد طبع وی نماید تا که [illegible]
طبع انتفاع نقصان [illegible]